

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς εὐαγγέλιον ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἐξάμνην 35 καὶ τρίμνην 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἐξάμνην 2
καὶ τρίμνην 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 39ος

Ἀθῆναι 12 Δεκεμβρίου 1931

Ἔτος 54ον.—Ἀριθ. 2

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Τὸ ψευτοβασιλόπουλο καλοῦσε κά-
θε μέρα τὸ συμβούλιό του καί, ὅπως
εἶχε διαβάσει στὰ παρὰμύθια, ἔδινε
κάθε μέρα διαταγὰς γιὰ τὸν ἀνύπαρ-
κτο στρατὸ τοῦ καὶ τὸ στόλο τοῦ.
Τὸ ἄλλο πρωὶ ἔβγαине πάλι
μὲ τὰ κουρελιασμένα καὶ
λερωμένα ρούχα τοῦ στὴ ζη-
τιανιά, ἔτρωγε ξερὸ ψωμί,
κάμποσες ξυλιές κι' ἀφθονο
βρισίδι, πλάγιαζε στ' ἄθλιο
ἀχυρόστρωμά τοῦ κι' ἦταν
στὰ ὄνειρά τοῦ πάλι βασι-
λόπουλο. Κι' ὅλο καὶ μεγα-
λύτερη γινόταν ἡ ἐπιθυμία
τοῦ, νὰ ἰδῇ μπροστά τοῦ ἓ-
να βασιλόπουλο ἀληθινόν.
Κάθε μέρα, κάθε βδομάδα, ὁ
πόθος τοῦ μεγάλωνε ὀλοένα
τόσο, πὺς στὸ τέλος τοῦ ἔγινε
πάθος καὶ τὸν κατακυριεύσει
ὅλον.

Μία βροχερὴ ἡμέρα τοῦ
Γενάρη, πὺς ὁ Τὸμ εἶχε
βγῆ πάλι γιὰ νὰ ζητιανέψῃ,
περιδιάβαζε ἄσκοπα ὥρες ὁ-
λόκληρες στοὺς δρόμους, ξυ-
πόλητος καὶ τρέμοντας ἀπὸ
τὸ κρύο, καὶ κοίταζε μὲ πό-
θο τὰ διάφορα φτωχόφραγα,
πὺς φαίνονταν ἀπὸ μέσα ἀ-
πὸ τὰ τζάμια τῶν μαγειριῶν
κι' ἀχνίζαν καὶ μοσχοβολού-
σαν. Αὐτὰ τὰ φαγητὰ βέ-
βαια, κάθε ἄλλο παρὰ ἐλ-
κυστικὰ ἦταν, ἀλλὰ στὸν
Τὸμ φαίνονταν σὰν ἀμβρο-
σία, ἄξια γιὰ τὸ τραπέζι τοῦ
βασιλιά. Κι' ἔκρινε μονάχα
ἀπ' τὴ μυρωδιά, γιὰτὶ δὲν
εἶχε ποτὲ τοῦ δοκιμάσει τί-
ποτε παρόμοιο. Ἡ βροχὴ ἔ-

σταζε ἐπάνω τοῦ καὶ τὸν διαπερνοῦ-
σε ὡς τὸ κόκκαλο, ὁ οὐρανὸς ἦταν
σταχτὶς, ἡ ἡμέρα ἦταν μελancholicή.
Τὸ βράδυ γύρισε στὸ σπίτι τοῦ τόσο
βρεγμένος, ἀποκαμμένος καὶ πει-
νασμένος, ὥστε τὰ χάλια τοῦ ἔκα-

ναν ἐντύπωση καὶ στὸν πατέρα τοῦ,
καὶ στὴ γιὰγιά τοῦ ἀκόμη, καὶ τοῦ
ἐκδήλωσαν τὸν οἶκτο τοὺς μὲ τὸ δι-
κό τους τρόπο. Δηλαδή τοῦ ἔδωσαν
δυὸ-τρεῖς φούσκους καὶ τὸν ἔστειλαν
εὐθὺς νὰ κοιμηθῇ.

Κάμποση ὥρα τὸ κρύο κι' ἡ πεῖ-
να, καθὼς καὶ οἱ διάφοροι θόρυβοι τοῦ
σπιτιοῦ, κράτησαν ἀγρυπνο τὸν Τὸμ.
Στὸ τέλος ὅμως μεταφέρθηκε στὴ
χώρα τῶν ὄνειρων καὶ τοῦ φαίνονταν

πὺς βρισκόταν ἀνάμεσα σὲ
χρυσοντυμένα βασιλόπουλα
καὶ πὺς εἶχε ὑπηρετὲς πὺς
προσκυνούσαν ὡς τὴ γῆ, ὅ-
ταν περνοῦσε ἀπὸ μπροστά
τοὺς, καὶ πὺς προλάβαιναν
κάθε τοῦ ἐπιθυμία. Καὶ τε-
λευταία ὄνειρεύτηκε, ὅπως
πάντα, πὺς ἦταν αὐτὸς ὁ ἱ-
διος βασιλόπουλο.

Ὁλόκληρη τὴ νύχτα κρά-
τησε αὐτὸ τὸ θαυμάσιο ὄ-
νειρο—ὁ Τὸμ ζοῦσε ἀνάμεσα
σὲ πρίγκηπες, σὲ δοῦκες καὶ
σὲ κόντηδες.

Ὁλαῖ ἦταν γύρω τοῦ λαμ-
πρά, φωτεινὰ κι' ὠραῖα, με-
λωδικὴ μουσικὴ ἀντηχοῦσε
στ' αὐτιά τοῦ, θεσπέσια ἀρώ-
ματα μύρωναν τὸν ἀέρα πὺς
ἀνέπνεε. Ὅλοι τὸν χαι-
ρετοῦσαν μὲ σεβασμό, προ-
σκυνώντας ὡς τὸ πάτωμα,
κι' αὐτὸς τοὺς χαμογελοῦσε
καταδεχτικὰ, ἡ ἔκλινε ἐλα-
φρὰ τὸ κεφάλι τοῦ ἀνταπο-
δίδοντας μὲ εὐγένεια τὸν χαι-
ρετισμὸ τοῦς.

Ὅταν ξύπνησε τὸ πρωὶ κι'
εἶδε τὴ φτώχεια καὶ τὴν κα-
κομοιρίαν πὺς τὸν περιτριγύ-
ριζε, ἡ πραγματικότης τοῦ
φάνηκε χίλιες φορές χειρό-
τερη.

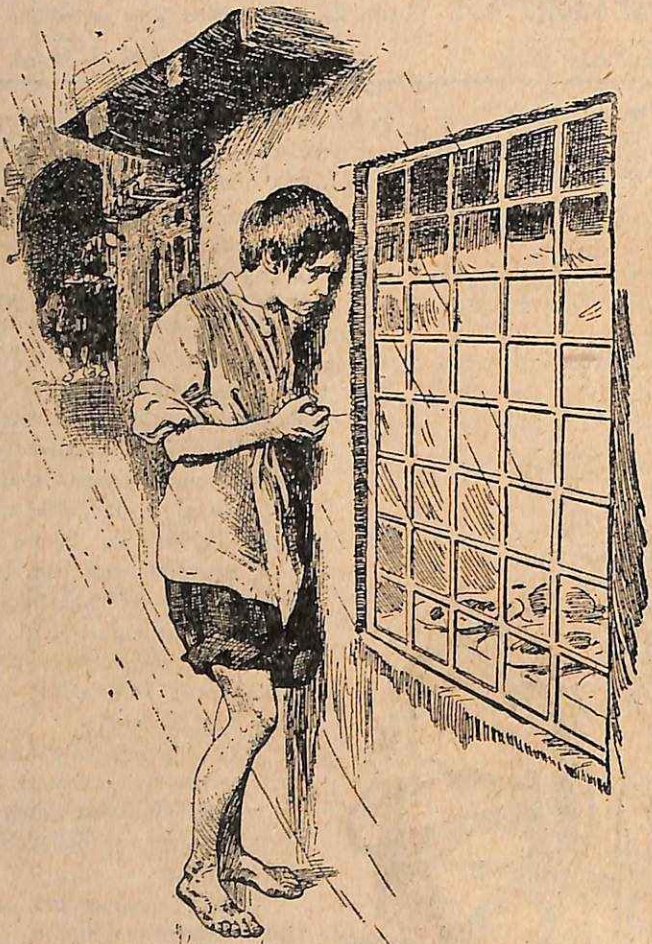
Κι' ἡ πίκρα, ὁ πόνος κι'
ἡ ἀπελπισία πλημμύρισαν
τὴν καρδιά τοῦ.

«Ὁ Ἐδουάρδος ὡδήγησε τὸν Τὸμ...» (Σελ. 15, στ. α'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

«Ο Τόμ γνωρίζεται με βασιλόπουλο!

Νηστικός σηκώθηκε ο Τόμ από το στρώμα του και νηστικός βγήκε έξω στο δρόμο, με το μυαλό του γεμάτο ακόμη από τις φαντασίες της νύχτας. Άρχισε να περπατά ασκοπα μέσα στην πόλη, χωρίς να προσέχει τί γινόταν γύρω του, ούτε να κοιτάζει που πήγαινε. Συχνά έπερτε πάνω στους διαβάτες κι' εκείνοι τότε ή τον έβριζαν ή τον κοροϊδεύαν, μα ο μικρός όνειροπόλος δεν έδινε προσοχή.

«Κοίταξε με πόθο τα διάφορα φτωχόφραγα...» (Σελ. 13, στ. α').

Έτσι περπατώντας έφθασε ως το Τέμπλ-Μπάρ. Τόσο μακριά απ' το σπίτι του δεν είχε πάει ποτέ του. Για μι' στιγμή κοντοστάθηκε κι' έμεινε διστακτικός. Ύστερα εξακολούθησε να προχωρεί και, βοησιμένος πάντοτε στις σκέψεις του, άφησε πίσω τα τείχη του Λονδίνου.

Παρ' όλο που είχε βγει έξω απ' την πόλη ο Τόμ δεν βρισκόταν ακόμη στην πραγματική έξοχή. Απ' το ένα μέρος ο δρόμος, ο παράλληλος του Τάμεσι, ήταν γεμάτος σπίτια, κτισμένα κολλητά το ένα στ' άλλο. Από τ' άλλο όμως μέρος, έδω κι' εκεί έβλεπε κανείς μερικά μεγάλα κτίρια, άρχοντικά παλάτια, περι-

τριγυρισμένα από ώρατα πάρκα που κατέβαιναν ως κάτω στον ποταμό, οικόπεδα άκτιστα που σήμερα είναι σκεπασμένα με μεγαλοπρεπή δημόσια κτίρια και πχνύφηλες πολυκατοικίες.

Στο τέλος ο Τόμ έφθασε στο χωριουδάκι Τσαίριγκ, και κάθισε ν' αναπαυθή κάτω από έναν ώρατο σταυρό που είχε στήσει εκεί ένας παλιός βασιλιάς. Ύστερα ακολουθήσε έναν ήσυχο έξοχικό δρόμο, πέρασε μπρός απ' το μεγαλοπρεπέστατο μέγαρο του καρδινάλιου Γουκλεϊ κι' έφθασε μπροστά σ' ένα ακόμη μεγαλοπρεπέστερο, επιδηλητικό παλάτι. Ήταν το ανάκτορο του Ουέστ μίνστερ.

Με χαρούμενη έκπληξη, στάθηκε ο Τόμ και θαύμαζε το πελώριο κτίριο, με τους ψηλούς του πύργους και τ' άμέτρητα παράθυρά του, την πέτρινη είσοδό του με το επίχρυσο κιγκλίδωμα, με τα γιγάντια γρανίτινα λιοντάρια που στεκόταν απειλητικά από το ένα και τ' άλλο μέρος της εισόδου, και με τ' άλλα έμβληματα και σύμβολα της αγγλικής βασιλείας. Έμελ-

δίας του να πραγματοποιηθή; Γιατί αυτό ήταν ένα αληθινό βασιλικό παλάτι. Δεν μπορούσε να ελπίζει ο Τόμ, πώς αν τον ευνόουσε ή τύχη, θα ήταν δυνατόν να ιδή κι' ένα αληθινό βασιλόπουλο;

Απ' το ένα μέρος κι' απ' το άλλο της καγκελόφραχτης πόρτας, στεκόταν κι' ένα ζωντανό άγαλμα: Ένας ψηλός και μεγαλοπρεπής φρουρός, σκεπασμένος από την κεφαλή ως τα πόδια με μι' λαμπρή χαλύβδινη πανοπλία, κρατώντας στο χέρι του ένα δόρυ και κοιτάζοντας μπροστά του, χωρίς να κουνάει ούτε τα βλέφαρά του καν. Σε σεβαστή απόσταση στεκόταν κάμποσοι χωριάτες

κι' άστοι και χάζευαν το θέαμα. Πολυτελή άμάξια με χρυσοντυμένους άφεντάδες και λαμπροστολισμένους ύπηρέτες μπαινόβγαίναν απ' το παλάτι και περνούσαν μπρός απ' τα έκθαμβα μάτια του κόσμου που στεκόταν απέξω.

Ο μικρός κουρελιάρης Τόμ πήγε λιγάκι κοντίτερα, πέρασε μπροστά από τον φρουρό σιγά-σιγά και άθρόυβα, και με καρδιοκτύπι πλησίασε προς τα κάγκελα, όταν τα μάτια του αντίκρυσαν ένα θέαμα που παρ' όληγο να τον κάνη να φωνάξει απ' τη χαρά του:

Πίσω από τα κάγκελα, στεκόταν ένα καλοκαμωμένο και γερό αγόρι, ζωηρό και μαυρισμένο από τον ήλιο και το ύπαιθρο. Ήταν ντυμένο στα άτλάζια και τα μεταξωτά και άστραφτε από τα πετράδια που στόλιζαν τα φορέματά του. Από τη μέση του κρεμόταν ένα σπαθί στολισμένο με ρουμπίνια. Στα πόδια του φορούσε κομψά παπούτσια με κόκκινα τακούνια και το ξανθό κεφάλι του έσκέπαζε ένας σκούφος από βυσσινί βελούδο, στολισμένος με φτερά που κρεμόνταν ως τον λαιμό του. Ένα πλήθος πλουσιοντυμένοι άνθρωποι ήταν γύρω του, δίχως άλλο οι ύπηρέτες του. Ναι, το παιδί αυτό έπρεπε χωρίς αμφιβολία να είναι βασιλόπουλο, ένα αληθινό ζωντανό βασιλόπουλο, αυτό ήταν σίγουρο—και, το όνειρο του ζητιανόπουλου είχε επιτέλους εκπληρωθεί.

Του Τόμ απ' την συγκίνηση είχε κοπεί ή αναπνοή και τα μάτια του είχαν γουρλώσει από τον θαυμασμό. Κάθε άλλη σκέψη είχε παρμεριστεί απ' το μυαλό του και μι' μονάχα κυριαρχούσε: να πλησιάσει περισσότερο το βασιλόπουλο, να το ιδή, να το χορτάσει.

Προτού να καταλάβη καλά καλά τί έκανε, πήγε και κόλλησε το πρόσωπό του στα κάγκελα της πόρτας. Άλλά σ' ένα δευτερόλεπτο τον είχε κιόλας άρπάξει ο φρουρός από τον λαιμό και τον είχε πετάξει μέσα στο πλήθος που στεκόταν παράμερα και χάζευε.

Μακριά από τα κάγκελλα, βρωμόπαιδο! του φώναξε. Πήγες να κολήσης την άπλυτή σου φάτσα στη χρυσή πόρτα μας;

Το πλήθος άρχισε να γελά και να κοροϊδεύη γι' α' στείλο. Ο μικρός πρίγκιπας όμως, που είχε αντιληφθεί το έπεισόδιο, έτρεξε στη πόρτα και φώναξε με πρόσωπο κατακόκκινο από θυμό και μάτια που πετούσαν σπίθες:

— Πώς τολμάς να κακομεταχειρίζεσαι έτσι αυτό το καίμενο το παιδί;

ΝΕΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΑΝΕΛΛΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

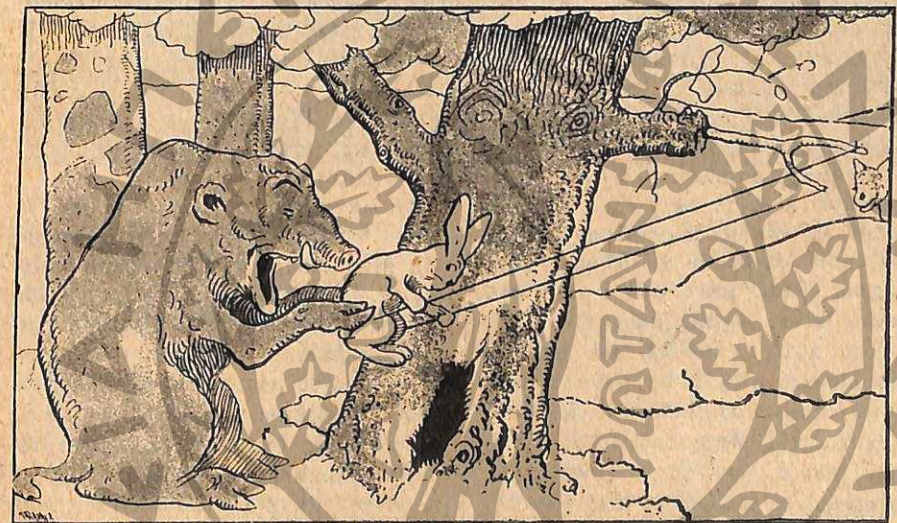
«Ο κ. Κάπρος Χοντροπέτης ξεφωνίζει απ' τον πόνο κι' εγώ, τρομαγμένος, φεύγω για να σωθώ. Φαίνεται όμως πως ή σφεντόνα δεν ήταν πολύ γερά φυτεμένη στο χώμα, και καθώς έκαμα να τρέξω και τα πόδια μου μπλέχτηκαν στο λάστιχο, τραβήχτηκε και το κλαδί και βγήκε.

Σαστισμένος ακόμα από το χτύπημα, ο κ. Κάπρος δεν κουνιόταν απ' τη θέση του. «Θάναί βαριά πληγωμένος», είπα με το νοῦ μου «και δεν μπορεί να με κυνηγήσει». Ας έπωφεληθώ για να πάρω αυτό τώραϊο παιχνίδι». Και γυρίζω. Στο μεταξύ όμως το αγριογούρουνο συνέρχεται, με βλέπει και όρμη. Εγώ άρπάζω το κλαδί και το κρατώ μπροστά σαν

όπλο. Το αγριογούρουνο άρπάζει στο στόμα του το πεσί του λάστιχου. «Καλά σ' έχω!» είπα με το νοῦ μου. Τραβώ εγώ, τραβά εκείνος, το λάστιχο τεντώνεται... Αφίνω τότε το κλαδί, αυτό σφεντονίζεται με όρμη κι' οι διχάλες χτυποῦν το αγριογούρουνο στα μάτια, που λίγο έλειψε να του τα βγάλουν...

«Α, μα δεν είναι δουλειά αυτή!» θα συλλογίστηκε το αγριογούρουνο: «αυτό το διαβολοσύνεργο κι' αυτό το διαβολοκούνελο θα με σκο-

τώσουν!» Κι' αντί να φύγω εγώ, φεύγει νικημένος ο κ. Κάπρος Χοντροπέτης, αφήνοντας στο πεδίο της μάχης έμένα νικητή και τη σφεντόνα μου!

Γιατί τώρα ήταν δική μου. Την παίρνω με την ήσυχία μου, τη φορτώνουμαι και την ανεβάζω σ' ένα δέντρο. Θα παίξω ώραϊα με το καινούργιο μου παιχνίδι. Από φονικό όπλο, που ήταν στα χέρια των κακών παιδιών, θα το κάμω... κούνια!

Χώνω λοιπόν το κλαδί της σφεντόνας στην τρύπα ενός σπασμένου ξερόκλαδου απ' το δέντρο, κάθουμαι άπάνω στο πεσί, πιάνουμαι απ' το

— Πώς σε λένε, μικρέ;
— Τόμ Κάντυ, με την άδεια σας, Ύψηλότατε.
— Παράδοξο όνομα! Και ποῦ κάθεσαι;
(Ακολουθεϊ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

«Η μικρούλα, ή μικρή Μαργαρίτα να διαβάση δε μπορεί άλφαβήτα.

Το βιβλίο της πετ' σε μι' άνκη, στο ματάκι της κυλά ένα δάκρυ.

Το ποδάρι της χτυπά και φωνάζει, την κοιτούν τ' άλλα παιδιά, κ' ανουν χάζι.

Να διαβάση δε μπορεί άλφαβήτα, α, τί άταχτο παιδί ή Μαργαρίτα!

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

λάστιχο, παίρνω φόρα, κι' αρχίζω να κουνιέμαι. Τί ωραία διασκέδαση! Πολλές φορές βέβαια θά ήναυτε κούνια και ξέρετε τί ευχαρίστηση είναι να κουνιέστε κρεμασμένοι έτσι στον αέρα. Σας φαίνεται πως πετάτε, πως ανεβαίνετε στον ουρανό. Κάθε φορά φτάνετε και μακρύτερα, ψηλότερα, κι' ενώ πραγματικώς δεν κάνετε άλλο παρὰ να πηλαινοερχόσαστε, νάνεβοκατεβαίνετε στην ίδια πάντα θέση, νομίζετε πως κάνετε το πιο μακρινό έναεριο ταξίδι...

Τὰ ζωα του δάσους είχαν μαζευθεί δλόγυρα και με κοίταζαν με ζήλεια. Όσοτοσο το άγριογούρουνο μού τη φύλαγε. "Ηθελε να μ' εκδικηθῇ για τὴ μύτη και τὰ μάτια που τὸ εἶχα περιποιηθῇ τόσο καλὰ. Και με γύρευε. Με γύρευε στή γῆ και με βοήκε... στον ουρανό. Γιατί ἄξαφνα με εἶδε κρεμασμένο ἀπὸ ἕνα δέντρο να κουνιέμαι.

"Εγὼ δὲν εἶχα ἰδεῖ τὸν ἐχθρό μου. Κι' ἐξοκολουθοῦσα ἀμέριμνος κι' εὐτυχισμένος τὸ παιχνίδι μου, όταν, μιὰ στιγμή που εἶχα φτάσει κάτω, αἰσθάνομαι δυὸ χέρια - δηλαδή δυὸ πόδια - να με πιάνουν γερά ἀπὸ πίσω. Ήταν τὰ πόδια τοῦ ἀγριογούρουνου.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΜΑΡΚΙΤΑ

(ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

Ὁ βασιλιάς τῆς Σιλιρίας εἶναι ἕνας ἀνθρωπάκος ὅχι ψηλότερος ἀπὸ ἕνα μέτρο. Ἐχει ξανθὰ μπουκλωτὰ μαλλιά που σκεπάζουν ἀφθονα ἕνα ἀλαβάστρινο, πλατὺ μετωπάκι, και τὰ γαλανὰ, ξεκάθαρα ματάκια του, εἶναι στιγμές που δακρύζουν, κι' ἄς τοῦ λέει ἡ μαμμὰ-βασιλίσσα πως αὐτὸ εἶναι κάτι πολὺ ταπεινὸ γιὰ ἕνα βασιλιά... Δὲ βαριέστε ὅμως, ὁ Τζούλιο, ὁ βασιλιάς τῆς Σιλιρίας, κλαίει τόσο συχνὰ ὅσο κάθε μικρὸ ἀγοράκι. Γιατί ὁ βασιλιάς τῆς Σιλιρίας εἶναι ἕνα ὀχτάχρονο ξανθόμαλλο παιδί...

Ἐχει μιὰ ξαδερφοῦλα ὁ Τζούλιο που τὴν ἀγαπᾷ πολὺ. Ὅταν ἡ Μαρκίτα εἶναι μαζί του, ἡ Α. Μ. ξεχνᾷ ὅλες τίς... ἔγνοιες τοῦ κράτους, κι' ἀρχίζει ἕνα τρελλὸ παιχνίδι με τὸ πρόσχαρο, καστὰνὸ κοριτσάκι.

Τὸ πιο ἀγαπημένο τους εἶναι ἡ τυφλόμυγα. Βέβαια ἡ τυφλόμυγα δὲν παίζει ποτὲ με δυὸ μόνο παιδιὰ... Μὰ τὰ μικρὰ βασιλόπουλα ἔχουν τροποποιήσει λίγο τὸ παιχνίδι. Ὑστερα ξέρουν καλὰ πως δὲν πρέπει νᾶχουν ἀπαίτηση νὰ βροῦν κι' ἄλλους συντρόφους, ἀφοῦ μόνο αὐτοὶ μέσα στὸ παλάτι εἶναι «γαλαζοαἵματοι». Ἀλήθεια, αὐτὸ τ' ἄκουσε μιὰ φορά ὁ Τζούλιο και μπήκε σὲ μεγάλη συλλογὴ. Νᾶταν πραγματικὰ τὸ δικὸ του αἷμα και τῆς Μαρκίτας γαλάζιο, ἐνὼ ὅλων τῶν ἄλλων ἦταν κόκκινο;... Τῷ ξέρε καλὰ ὁ Τζούλιο πως τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τὸ αἷμα εἶναι κόκκινο... τὸ εἶδε με τὰ μάτια του. Νά, μιὰ μέρα ἡ μὲς Ἐλλεν (ἡ ἀγγλὶδα δασκάλια του, ναί,) τρύπησε λίγο τὸ χέρι της με μιὰ βελόνα, και στή στιγμή φάνηκε πάνω στὸ λευκὸ δαχτυλάκι μιὰ κατακόκκινη στρογγυλὴ βούλα.

Ὁ Τζούλιο ἄθελά του ξεφώνισε: — Δὲν εἴσαστε σεις γαλαζοαἵμα-

τη!... Τὸ αἷμα σας εἶναι κόκκινο!...

Ἡ μὲς Ἐλλεν φάνηκε νὰ θύμωσε (ἀν και δὲν ἤξερε καλὰ τὴ γλώσσα τοῦ Τζούλιο, αὐτὸ τὸ κατάλαβε) κι' ὅμως δὲν ἔδειξε τίποτα. Βέβαια που δὲν μπορούσε νὰ μαλώσῃ γιὰ ἕνα τέτοιο πράγμα τὸ Τζούλιο, κοτζᾶμ βασιλιά.

Ἔτσι ἔμαθε ὁ Τζούλιο πως τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τὸ αἷμα εἶναι κόκκινο, μόνο που δὲν τόλμησε νὰ τρυπήσῃ τὸ δαχτυλάκι του νὰ δῇ ἂν εἶναι τὸ δικὸ του γαλάζιο. Φοβόταν... Ἄν γινόταν τυχαῖα...

Μέσα σὲ κάθε παλάτι, μὰ και σὲ κάθε σπιτί, ἀκόμα και σὲ κάθε καλύδι (ἄ, αὐτὸ εἶναι βέβαιον) ὑπάρχουν οἱ καλοὶ του ἀνθρώποι κι' οἱ κακοί.

Στὸ παλάτι τοῦ βασιλιά τῆς Σιλιρίας ὑπῆρχαν τρεῖς ἀναμφισβήτητα καλοὶ ἀνθρώποι. Ἡ μαμμὰ-βασιλίσσα, ἡ Μαρκίτα και ὁ Τζούλιο... Ἡ μαμμὰ-βασιλίσσα ἔλεγε πως ἡ μὲς Ἐλλεν ἦταν κι' αὐτὴ καλή... Μὰ σ' αὐτὸ ὁ Τζούλιο εἶχε μερικὲς ἀντιρρήσεις, μόνο που δὲν ἔλεγε τὸ λόγο... ἄς εἶναι.

Οἱ κακοὶ ἀνθρώποι στὸ παλάτι ἦταν ὁ θεὸς Ἀλέξαντρος (ὁ μπαμπὰς τῆς Μαρκίτας) και ὁ φίλος του ὁ Βόρις... Ἀ, αὐτοὶ ἦταν ὀρισμένως κακοί, γι' αὐτὸ ὁ Τζούλιο δὲν εἶχε καμιὰ ἀμφισβόλια... Μὰ, θε μου, ἔφτανε νὰ δῇς τὸ μάτι τοῦ θεοῦ Ἀλέξαντρου (ἄ, πρέπει νὰ ξέρετε πως αὐτὸς ὁ πρίγκιπας ἔχει ἕνα μόνο ἀνοιχτό, μαῦρο, σκιασμένο με κάτι φρόδια πλατειά, μακριά, ἀτέλειωτα... τὸ ἄλλο του μάτι εἶναι πάντα κλειστό, και δεμένο μ' ἕνα μικρὸ στρογγυλὸ πανί. Πως τόχασε τὸ μάτι του;... Μυστήριο!...) Ἐφτανε λοιπὸν νὰ δῇς τὸ μάτι τοῦ θεοῦ Ἀλέξαντρου γιὰ νὰ καταλάβῃς πως καθρεπτίζει μιὰ κακὴ ψυχὴ... Βέβαια ὁ Τζούλιο δὲν τὸ ἐνοίωθε αὐτὸ κατὰ βάθος, μὰ πάντα τρόμαζε ὅταν θωροῦσε τὸ

μοναδικὸ αὐτὸ, δλάνοιχτο μάτι, νὰ τὸν παρακολουθῇ ἀπὸ κάποια γωνιὰ τοῦ παλατιοῦ... Μότο που δὲν εἶπε ποτὲ στή Μαρκίτα τί τρόμο τοῦ ἐνέπνεε ὁ πατέρας της. Γιατί νὰ τὴ λυπήσῃ;... Δὲν εἶπαμε πως ὁ Τζούλιο ἦταν ἀπ' τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους τοῦ παλατιοῦ; ποτὲ δὲν ἤθελε νὰ στενοχωρῇ τοὺς ἄλλους.

Βέβαια που ἦταν και πολλοὶ ἄλλοι ἀνθρώποι μέσ' στὸ παλάτι, μὰ γιὰ τὸν Τζούλιο ὅλοι αὐτοὶ δὲν βαστοῦσαν πολὺν τρόπο στή ζωὴ του. Περνοῦσαν σὰν ἄγνωστες κι' ἀνώνυμες σκιές. Γιατί λοιπὸν νὰ ξετετάζῃ ἂν εἶναι καλοὶ ἢ κακοί;...

Τὸ ξανθόμαλλο κεφαλάκι τοῦ Τζούλιο τοῦ βασιλιά, σκεπτόταν πολὺ, τὸ βράδυ ὅταν ἔπεφτε στὸ χρυσαφένιο του κρεβάτι νὰ κοιμηθῇ. Ἐκανε τόσα ὄνειρα ὁ Τζούλιο, με μισάνοιχτα μάτια πρὶν ἀκόμα τὸν πάρει ὁ ὕπνος. Κεῖνο που ποθοῦσε περισσότερο, ἦταν νὰ μεγαλώσῃ γρήγορα-γρήγορα γιὰ νὰ διώξῃ μακριὰ, πολὺ μακριὰ, τὸ θεοῦ Ἀλέξαντρο... Ἀ, μὰ ὀρισμένως πρέπει νᾶναι πολὺ κακὸς ἀνθρώπος αὐτὸς ὁ θεὸς Ἀλέξαντρος, γιὰ νὰ κάνῃ τὴ μαμμὰ, τὴν τόσο περήφανη μαμμὰ βασιλίσσα, νὰ κλαίῃ κάθε φορά που φεύγει ἀπ' τὴ μεγάλη σάλα με τοὺς καθρέφτες!... Και σκέπτεται, σκέπτεται ὁ Τζούλιο, λογαριάζει τὰ χρόνια, τὰ μακριὰ χρόνια που πρέπει νὰ περάσουν, ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ κάνῃ αὐτὸς ὅ,τι θέλει στὸ παλάτι... Και ξαγρυπνᾷ...

Μὰ και ἡ Μαρκίτα σήμερα δὲν ἔχει πολὺ ὄρεξη γιὰ ὕπνο... Στριφογυρίζει στὸ κρεβάτι της, κουκουλώνεται, ξεσκεπάζεται, ξεσταίνεται, κρυώνει. Κι' αὐτὴ δὲν ξέρει τί ἔχει... Ἡ μάλλον τὸ ξέρει πολὺ καλά, και εἶν' αὐτὸ που γεμίζει ἀγωνία τὴ μικρὴ ἀγνούλα της ψυχὴ... Ἡ Μαρκίτα εἶναι δέκα χρόνων. δυὸ χρόνια μεγαλύτερη ἀπὸ τὸ Τζούλιο, μιλάει λίγο, μὰ καταλαβαίνει πολλὰ... Σ' αὐτὴ στηρίζεται τώρα ὁ πατέρας της τὰ σκοτεινὰ του σχέδια, μόνο σ' αὐτὴ.

Μέσα στὸν κῆπο εἶναι μιὰ μεγάλη βαθεῖα στέρνα, ἡ μαμμὰ-βασιλίσσα ἔχει ἀπαγορεύσει στὸ Τζούλιο και στή Μαρκίτα νὰ παίζουν ἐκεῖ κοντά. Καθὼς μάλιστα ὁ ἕνας δένει τὰ μάτια του γιὰ νὰ παίξῃ τὴν τυφλόμυγα (τὴν ἀστεία τυφλόμυγα που παίζουν οἱ δυὸ τους) ἔχει μεγάλο φόβο νὰ πέσῃ στή στέρνα τὴ βαθεῖα, τὴ σιωπηλή...

Μὰ νὰ που σήμερα ὁ πρίγκιπας Ἀλέξαντρος φώναζε τὴ Μαρκίτα και τῆς εἶπε καλοκάγαθα:

— Γιατί δὲν παίζετε, Μαρκίτα, στή μεριά τῆς στέρνας; ὁ κῆπος ἐκεῖ εἶναι πρὸς ὁμορφος, με τὰ πρὸ σπάνια

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

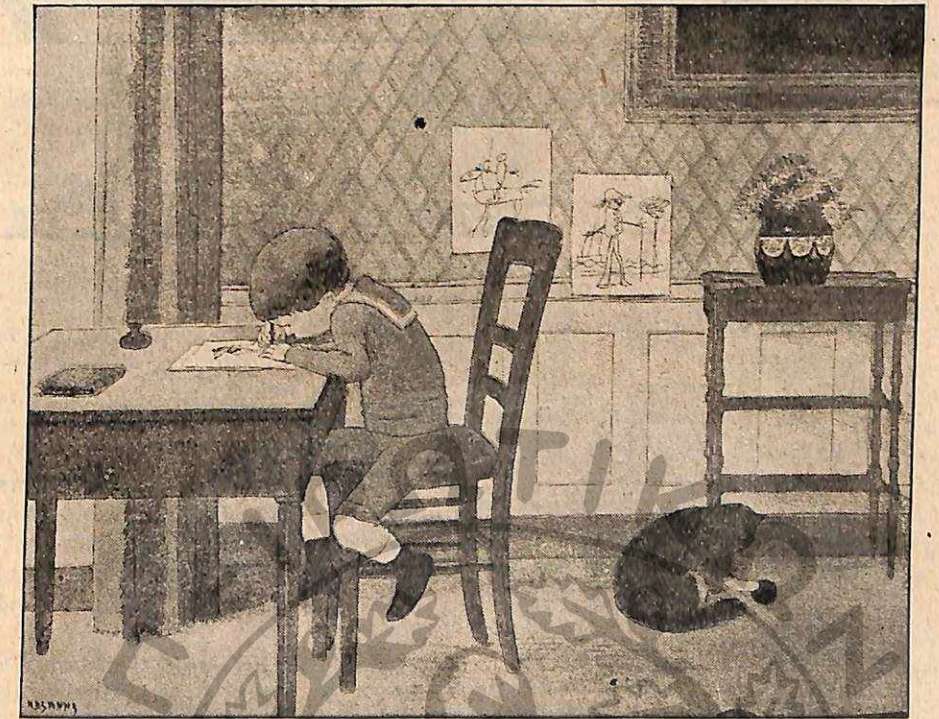
(ὑπὸ ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ)

Ὁ Μιχάλης εἶναι γιὸς ζωγράφου. Εἶδε τὸν πατέρα του νὰ φτιάχνῃ πάνω στὸ πανί θαυμάσιες εἰκόνες ἀνθρώπων και ζώων και νὰ μιμῆται με τὰ χρώματα τὴ γῆ, τὴ θάλασσα, τὸν οὐρανὸ κι' ὀλόκληρη τὴ φύση. Εἶδε τὸν πατέρα του νὰ ζωγραφίζῃ με ἀγάπη γυναῖκες που γελοῦσαν, με βλέμμα φλογερὸ και δροσερὰ χεῖλη. «Ὅταν μεγαλώσω, σκέπτεται ὁ Μιχαλάκης, δὲ θὰ ζωγραφίζω γυναῖκες. Θὰ ζωγραφίζω ἄλογα, γιατί αὐτὸ εἶναι πρὸς ὦρατο.»

Και δοκιμάζει κιόλας νὰ σχεδιάσῃ τὰ ωραιότερα ζῶα που μπορεῖ νὰ

κροθαλασσιά. Ἄν παραβλέψῃ κανεὶς πως τὸ χέρι ξεφυτρώνει ἀπ' τὸ στήθος του, αὐτὸς ὁ κύριος εἶναι πολὺ καλοκαμωμένος. Ἐχει τέσσερα κουμπιά στὸ σακκάκι του εἶναι ἡ τελειότης. Κοντὰ του εἶν' ἕνα δέντρο. Μακρινὰ ἕνα καράβι, Ὁ κύριος φαίνεται νὰ πέρνῃ τὸ καράβι στὸ χέρι του και νὰ θέλῃ νὰ καταπιῇ τὸ δέντρο. Πρόκειται γιὰ λάθος προοπτικῆς. Τέτοια βρίσκει κανεὶς και στοὺς πρὸς μεγάλους ζωγράφους.

Σήμερα ὁ Μιχάλης τελειώνει μιὰ σύνθεση ἀκόμα πρὸς μεγάλη. Βλέπεις μέσα ἀνθρώπους, καράβια κι' ἀνεμόμυλους. Περνᾷ τὸ τελευταῖο χέρι στὸ μεγάλο τοῦτο ἔργο. Τοῦ φαίνεται πως τὰ καράβια γλιστροῦνε πάνω στὸ νε-

φανταστῇ. Μὰ τ' ἄλογα που βγαίνουν ἀπ' τὰ δαχτυλά του ἔχουν τοῦτο τὸ ἐξαιρετικὸ: νὰ μὴ μοιάζουν με ἄλογα. Μοιάζουν περισσότερο με στρουθοκαμήλες με τέσσερα πόδια. Δύσκολο πρᾶγμα ἡ ζωγραφικὴ!

Ὅσοτοσο ὁ Μιχάλης κάνει μεγάλες προόδους και τώρα, βλέποντας κανεὶς τὰ σχέδιά του, καταλαβαίνει τί πάνω κάτω νὰ παρασταῖσουν. Ζωγραφίζει κάθε μέρα. Ἐχει τὴν ὑπομονὴ και τὴν ἀγάπη τῆς τέχνης. Τὰ δυὸ αὐτὰ μαζί κάνουν τὴ μεγαλοφυΐα. Τὰ λοιπὰ εἶναι ζήτημα χρόνου, κι' ἴσως ὁ Μιχάλης θὰ γίνῃ μιὰ μέρα ἕνας μεγάλος ζωγράφος, σὰν τὸν πατέρα του.

Χτὲς γέμισε ἕνα φύλλο τετραδίου με μιὰ ωραία σύνθεση. Ζωγράφισε ἕναν κύριο που, με τὸ μπαστούνι στὸ χέρι, κάνει τὸν περίπατό του στήν ἀ-

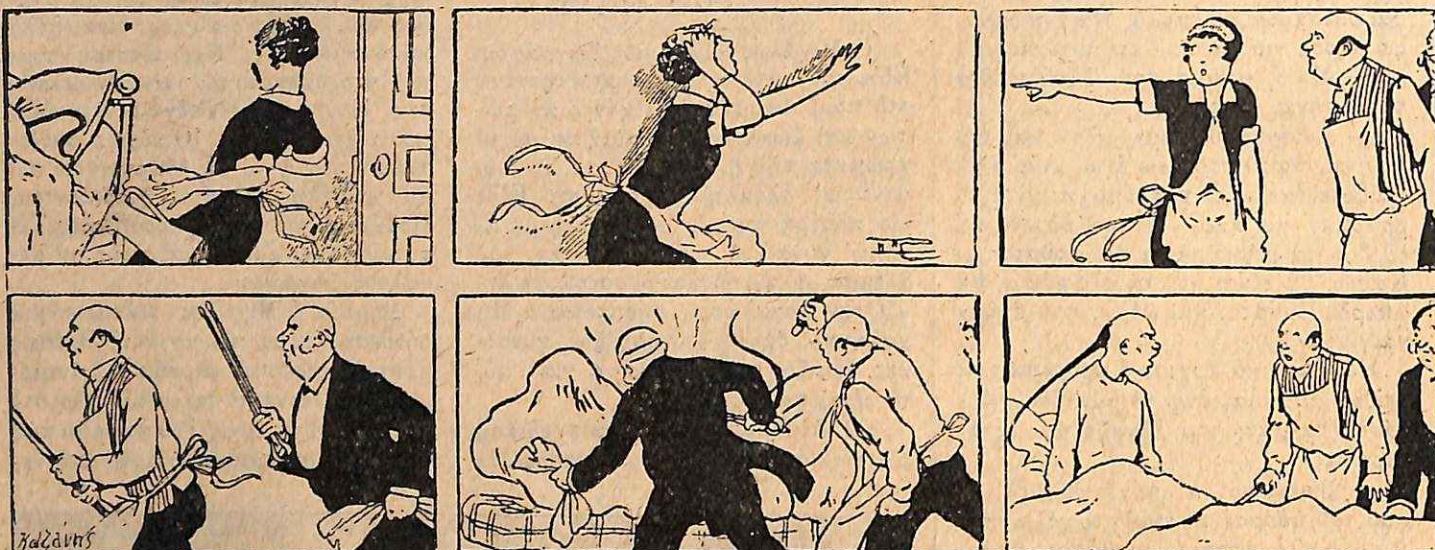
ρὸ και πως τὰ φτερά τῶν μύλων γυρίζουν. Θαυμάζει τὸν ἑαυτὸ του. Στὸ ἔργο του δοξάζει τὸν ἑαυτὸ του ὅπως οἱ μεγάλοι τεχνίτες, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Θεοῦ.

Ὅμως δὲν προσέχει τὴ γατούλα που παίζει στὰ πόδια του μ' ἕνα κουδάρι κλωστή. Μόλις θὰ βγῇ ὁ Μιχάλης ἀπ' τὴν κάμαρα, ἡ γατούλα θὰ πηδήξῃ στὸ τραπέζι και μ' ἕνα χτύπημα τοῦ ἄσπρου της ποδιοῦ θ' ἀναποδογυρίσῃ τὸ καλαμάρι πάνω στὰ χαρτιά. Ἔτσι θὰ χαθῇ τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Μιχάλη. Ὁ δημιουργὸς του θὰ λυπηθῇ στήν ἀρχή. Μὰ σὲ λίγο θὰ κάνῃ ἕνα καινούργιο ἀριστοῦργημα γιὰ νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἀδικία τῆς γατούλας και τοῦ πεπρωμένου. Ἔτσι τὸ ταλέντο νικᾷ τὴν κακοτυχία.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΦΙΔΙ ΣΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

Ἡ καμαριέρα τοῦ ξενοδοχείου, καθὼς μπήκε σὲ μιὰ κάμαρα, εἶδε στὸ κρεβάτι, πάνω στὸ μαξιλάρι, ἓνα πελώριο φίδι. Βγάδι τις φωνές, τρέχουν οἱ ὑπηρετές μὲ μπαστούνια, μὲ ξύλα, χτυποῦν γενναῖα τὸ ἀκίνητο φίδι καὶ . . . Ξυπνοῦν τὸν Κινέζο πὺν κοιμόταν σ' ἐκείνη τὴν κάμαρα : Τὸ φίδι ἦταν ἡ κοτσίδα του !

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΕΔΙΘ ΝΤΕ ΦΕΡΛΑΚ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Καὶ τὴ ρώτησε

Ἀντί ν' ἀπαντήσῃ, ἡ Ἐδίθ ἔβγαλε ἓνα τηλεγράφημα, λίγο τσαλακωμένο, ἀπ' τὴ τσάντα της καὶ τῆς τὸ ἔδωσε λέγοντας :

— Τὸ ἔλαβα λίγο πρὶν φύγω· ὅλη τὴν ὥρα τῆς παραστάσεως, δὲν σκεπτόμουν παρὰ αὐτό· ἴσως κι' αὐτὴ νάταν ἡ αἰτία πὺν ἔπαιξα τόσο καλά. Δὲν φαντάζεσθε τὴ χαρὰ μου, μὰ ἔχω καὶ ἄδικο !

Τὸ τηλεγράφημα δὲν ἦταν καὶ μεγάλο : « Ἐρχόμαστε μὲ τὸ ἀτμόπλοιο Ἰμαλάϊα, ξαφνικὰ ἐπιταχύνουμε τὴν ἀναχώρησή μας, φθάνουμε τὴν 10 Ἰουλίου στὴ Μασσαλία. Ἐλα ἐκεῖ, βιαζόμαστε νὰ σὲ σφίξουμε στὴν ἀγκαλιά μας. — Μαρία, Ἰωσήφ ».

— Καταλαβαίνετε βέβαια τὴ χαρὰ μου ! ἔρχονται, ἔρχονται πιά, σὰν ψέμματα μοῦ φαίνεται. Τί εὐτυχισμένη πὺν εἶμαι σήμερα !

— Τὴν καταλαβαίνω πολὺ καλά τὴ χαρὰ σου, ἀγαπητό μου παιδί, τῆς εἶπε ἡ κυρία ντὲ Λαρόκ· καὶ πότε σκέπτεσαι νὰ φύγῃς !

— Μὰ τὸ γρηγορότερο, μακάρι κι' αὔριο, ὅλος ὁ πύργος εἶναι ἀνάστατος. Τί χαρὰ μου ! θὰ πάω καὶ στὴ Μασσαλία, ἐγὼ πὺν δὲν ἔχω πάει ποθενά . . . Μ' ὅλο πὺν γεννήθηκα στὸ Παρίσι, δὲν τὸ θυμάμαι διόλου, ἔφυγα τόσο μωρὸ ἀπ' ἐκεῖ. Γιὰ τὴν καίμενη τὴν Ἰωάννα, τὸ πρᾶγμα

ἀλλάζει. Ὅλα τὴν τρομάζουν, φοβᾶται καὶ τὸν ἴσκιό της ἀκόμα. Ἀπ' τὸν καιρὸ πὺν ἔγινε πλούσια, πᾶνε ἔξη μῆνες τώρα, δοκίμασαν πολλές φορές νὰ μὲ κλέψουν, γιὰ νὰ ζητήσουν ὕστερα λεπτὰ ἀπ' τὸ μπαμπά μου. Ἀλίμονο στὴν κακομοίρα τὴν Ἰωάννα ἀν' μ' ἔκλεβαν ! γι' αὐτὸ τρέμει. Αὐτὸ τὸ ταξίδι, μοῦ εἶπε, θὰ τὸ κάνουμε μὲ τ' αὐτοκίνητό μας, γιὰ πὺν ἀσφάλεια.

Ἡ κυρία ντὲ Λαρόκ γέλασε, ἡ μικρούλα, ὅμως πρὸς στιγμὴ μελαγχόλησε.

— Γιὰ φαντασθῆτε, ψιθύρισε, ἀν' αὐτὸ γινόταν, δὲν θὰ γινώριζα ποτέ μου τοὺς γονεῖς μου, δὲν ἔχω οὔτε φωτογραφία τους.

— Μὴ στενοχωριέσαι, μικρούλα μου, κι' ἔλα νὰ πάρῃς κάτι τι.

Κανεὶς ἀπ' τοὺς καλεσμένους δὲν εἶχε μείνει χωρὶς νὰ μάθῃ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐδίθ. Ὅταν κατέδθηκε στὸ πάρκο, φαινόταν τόσο εὐτυχισμένη καὶ γελοῦσε, γελοῦσε συνεχῶς, σὰν νὰ ἔφερε ἡ φτωχὴ μικρούλα πόσες ἡμέρες θὰ περνοῦσαν ὡς πὺν νὰ ξαναζῇ μιὰ τόσο χαρούμενη μέρα.

Κατὰ τίς ἔξη, ἓνας ὑπηρετὴς ἤρθε κι' ἀνήγγειλε ὅτι τὸ αὐτοκίνητο περιμένει τὴ δεσποινίδα ντὲ Φερλάκ.

Ἡ Ἐδίθ, ἀφρημένη, μοίραζε χειραφίες καὶ χαμόγελα.

— Ἀντίο.

— Καλὸ ταξίδι.

— Μὲ τὸ καλὸ νὰ γυρίσῃς.

— Θὰ σὰς ξαναδῶ γρήγορα.

Ποῖς μπορεῖ νὰ ξέρῃ ἀν' θὰ ξαναῖδῃ γρήγορα, ποῖς ξέρει τὸ μέλλον !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἐνας κρύος ἀέρας φυσοῦσε, ὅταν σταμάτησε τ' αὐτοκίνητο μπρὸς τὸν πύργο τῶν Φερλάκ.

Γρήγορα-γρήγορα, πήδησε ἡ Ἐδίθ ἀπ' τ' αὐτοκίνητο, κι' ἀφοῦ ἀνέβηκε τὴν πλατεῖαν μαρμαρένιαν σκάλα καὶ πέρασε τὸ μεγαλόπρεπο χῶλλο, βρέθηκε στὴν κάμαρά της.

Ἀνω-κάτω βρισκόταν ἀπόψε ἡ κομπὴ ρῶζ καμαρούλα της. Βαλίτσες ἀπ' ἔδω, ροῦχα, σάκκοι ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἐπὶ κεφαλῆς ἡ Ἰωάννα, ἡ πιστὴ καμαριέρα τῆς Ἐδίθ ντὲ Φερλάκ. Ἀπὸ μικρὸ παιδάκι βρισκόταν στὴν ὑπηρεσία τῆς κυρίας ντὲ Φερλάκ.

Εἶχαν παντρευτεῖ τὴν ἴδια ἐποχὴ κι' εἶχαν ἀποκτήσῃ ἀπὸ ἓνα κοριτσάκι ἡ καθεμιὰ. Τὰ δυὸ παιδιὰ ὅμως δὲν καλογνωρίζονταν, γιὰ τὴν Ἰωάννα δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὴν κόρη της, πὺν τὴν λάτρευε, ἀγράμματη καμαριέρα σὰν κι' αὐτὴ, καὶ τὴν εἶχε κλείσει ἀπὸ καιρὸ σ' ἓνα καλὸ παρθεναγωγεῖο. Δὲν εἶχε κανένα ἄλλον, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴν, στὸν κόσμον, ἀπ' τὸν καιρὸ πὺν χήρεψε.

— Δεσποινὶς Ἐδίθ, τῆς εἶπε μόλις τὴν ἀντίκρυσε, ἀφοῦ ἡ μαμμά σας ἐπιθυμεῖ νὰ πάμε στὴ Μασσαλία νὰ τοὺς υποδεχτοῦμε, αὔριο τὸ πρωτὶ θὰ φύγουμε ἀπ' ἔδω, ἀν' θέλουμε νὰ εἴμαστε ἐκεῖ πρὶν φθάσῃ τὸ βαπόρι.

Ἡ Ἐδίθ πηδοῦσε ἀπ' τὴν χαρὰ της.

— Πρέπει νὰ πάρω τὰ καλύτερά μου φορέματα, ἐκεῖνα πὺν μοῦ πηγαίνουν πὺν ὁμορφα, θέλω ν' ἀρέσω στὴ μαμμά καὶ στὸ μπαμπά. Βάλε μου καὶ τὸ ρῶζ καὶ τὸ ἄσπρο μου φόρεμα, πὺν μοῦ λὲς ὅτι μοῦ πᾶνε τόσο καλά.

Ἡ Ἰωάννα διαμαρτυρήθηκε :

— Ἀδύνατο δεσποινὶς, τί λέτε ! ξεχνάτε ὅτι αὐτὰ τὰ φιλά φορέματα δὲν εἶναι γιὰ ταξίδι κι' ὅτι δὲν θὰ λείψουμε παρὰ τρεῖς ἡμέρες ! Θὰ πάρομε δυὸ-τρεῖς μπλούζες καὶ τὸ ταγιέρ σας.

— Δὲν ἔχω καμμιά καλὴ μπλούζα, ἀν' εἶχαμε καιρὸ νὰ περνούσαμε ἀπ' τὸ Παρίσι, ἐκεῖ ἀσφαλῶς θὰ βρῖσκουμε πολλές τοῦ γούστου μου.

— Πρῶτο, δὲν ἔχουμε καιρὸ, κι' ἔπειτα ξέρετε πὺν τὴ φοδᾶμαι αὐτὴ τὴ μεγαλοῦπολη ! καὶ δὲν ἔχω κι' ἄδικο — ψιθύρισε σιγανά.

— Γιατί ; ρώτησε ἡ Ἐδίθ, σὰν νὰ τὸ εἶχε ἀκούσει μ' ὅλο πὺν τὸ εἶχε πεῖ τόσο σιγά. Τί κακὸ πάθαμε στὸ Παρίσι !

— Δὲν σὰς διηγῆθηκα ποτὲ τὴ λυπητερὴ αὐτὴ ἱστορία, γιὰ νὰ μὴ σὰς στενοχωρήσω· τώρα ὅμως πὺν ξαναβρίσκετε τοὺς γονεῖς σας, μπορῶ νὰ σὰς τὴν πῶ. Σὰς ἔχουν ποτὲ μιλήσει γιὰ τὴ θειά σας ;

— Πὺν ; ρώτησε ξαφνισμένη ἡ Ἐδίθ, ἔχω θειά !

— Ναί, καὶ μιὰ ὁμορφὴ θειά, τὴν κυρία Μαρία-Ἀγνή, ἀδελφὴ τῆς μαμμάς σας.

— Μὰ γιατί δὲν τὴν ξέρω τότε !

— Εἶναι πολὺ λυπητερὴ ἡ ἱστορία πὺν θὰ σὰς πῶ, ἀκούστε τη. Οἱ δυὸ ἀδελφὲς παντρεύτηκαν τὴν ἴδια ἡμέρα. Ἡ μαμμά σας μὲ τὸν κύριο ντὲ Φερλάκ κι' ἡ θειά σας μὲ τὸν μαρκήσιο ντὲ Λουονσαί. Μετὰ τὸ γάμο τους, πῆγαν ὅλοι κι' ἐγκαταστάθηκαν στὸ Παρίσι, στὸ μέγαρο τοῦ παπποῦ σας.

Ὁ ἄντρας τῆς θειάς σας ὅμως, στὸ Παρίσι, ἐμπλέξε μὲ κακὰς παρῆες κι' ἀπέκτισε ἓνα φοβερὸ ἐλάττωμα : ἔγινε χαρτοπαίχτης, ἔπαιζε, ἔπαιζε ὁλόκληρες χιλιάδες τὴ βραδυά. Ἡ προῖκα τῆς θειάς σας λιγότευε καθημερινῶς. Δοκίμασαν νὰ τὸν τραβήξουν στὸν πύργο του, σὲ μιὰ ἐ-

παρχία, τοῦ κάκου, τοῦ εἶχε γίνῃ πάθος τὸ χαρτί, στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὸ κόψῃ τὸ φοβερὸ αὐτὸ ἐλάττωμα.

Ὡς πὺν μιὰ βραδυά, ἔπαιξε κι' ἔχασε πολλές-πολλές χιλιάδες, κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχε νὰ τὰ πληρώσῃ, ἔσπασε τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ παπποῦ σας γιὰ νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη του.

Ὁ παπποῦς σας ὅμως δὲ χωράτευε στὸ ζήτημα τῆς τιμῆς, κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ τρομερὴ σκηνή, μ' ὅλα τὰ δάκρυα τῆς θειάς σας καὶ τὰ παρακάλια τῆς μαμμάς σας, ἔδωξε τὸ γαμπρὸ του ἀπ' τὸ σπῆτι του. Ἡ θειά

— Μὴν τὰ σκέπτεσθε, αὐτὰ πιά ὅλα πέρασαν, ἔλατε καλύτερα νὰ μοῦ πῆτε ποῖες μπλούζες σὰς ἀρέσουν, νὰ πάρομε μαζί μας.

Δὲν ἤθελε καὶ περισσότερὸ γιὰ νὰ τὰ ξεχάσῃ ἡ Ἐδίθ, καὶ νὰ ξαναγίνῃ εὐτυχισμένη σὰν πρῶτα. Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ εἶναι σὲ λίγες ἡμέρες μὲ τὴ μαμμά της καὶ τὸ μπαμπά της, τὴν κάνει νὰ πετᾷ ἀπὸ χαρὰ. Οἱ ὥρες δὲν θὰ τίς φαίνονται πιά τόσο ἀργές, οὔτε τὸ σπῆτι τόσο ἄδειο.

Κι' ἡ μεγάλη τραπέζια, μὲ τὰ χρυστάλλια κι' ἀσημένια σερβίτσια,

δὲν θὰ τῆς φαίνεται τόσο ἀπέραντη, ὅπως τώρα πὺν κάθεται κατὰμονη κι' ἀνόμερη στὸ πελώριο τραπέζι.

Δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῇ ἀπ' τὴν χαρὰ της, καὶ κατεβαίνει στὸν κήπο. Ἐκεῖ τὴν ὑποδέχεται ὁ Τόμ, ὁ ἄσπρος σκύλος τῶν Πυρηναίων, πὺν οἱ τρίχες του εἶναι πὺν ἄσπρες ἀπ' τὸ χιόνι τῶν βουνῶν τῆς πατρίδας του.

Τὴν κοίταζε κατὰματα καὶ φαίνονταν νὰ τῆς ἔλεγε. — Παίζουμε !

— Ὅχι ἀπόψε, Τόμ, ὄχι ἀπόψε.

Κι' ἐξακολούθησε τὸ μοναχικὸ της περίπατο στὸν κήπο ρεμβάζοντας. Σὲ λίγο βρέθηκε μπρὸς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ πύργου.

Μέσ' στὸ μισόφωτο, μόλις μποροῦσε νὰ ξεχωρίσῃ τὸ γλυκὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας. Γονάτισε κι' ἄρχισε νὰ προσεύχεται μ' ὅλη τὴν θερμὴ τῆς ἀγνῆς της ψυχῆς. Προσευχόταν γιὰ τοὺς γονεῖς της, πὺν εἶπαν μακριά, καὶ γιὰ τὴν ἀγνωστὴ δυστυχισμένη θειά της Μαρία-Ἀγνή.

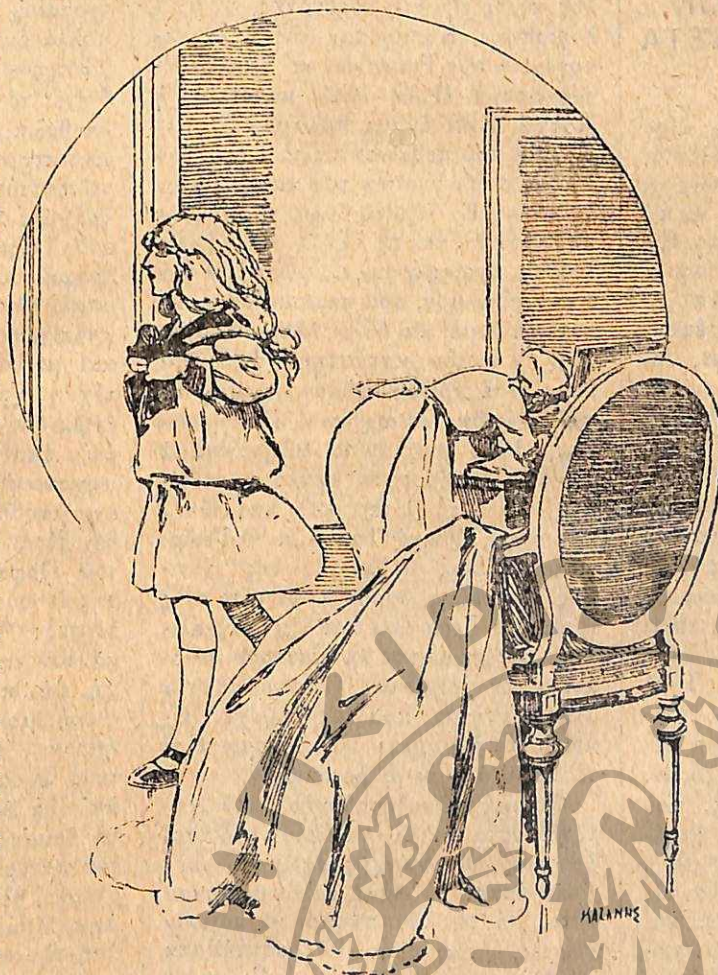
Ὅ, τι ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ, ὅταν ἓνα ἑλαφρὸ τρίξιμο τῆς πόρτας τὴν ἔκα-

νε νὰ στρίψῃ τὸ κεφάλι. Ἦταν ὁ παπὰς τοῦ χωριοῦ, ἓνας ἅγιος ἄνθρωπος, πὺν τὴν ἀγαποῦσε σὰν παιδί του.

— Καλησπέρα, παιδί μου, τῆς εἶπε, ἀκούσα ὅτι φεύγεις αὔριο· ἡ εἰδηση κυκλοφόρησε μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα στὸ χωριό· ἀλήθεια εἶναι !

— Μάλιστα, αἰδεσιμώτατε, ἔρχονται οἱ γονεῖς μου καὶ πηγαίνω μὲ τὴν Ἰωάννα, στὴ Μασσαλία, νὰ τοὺς υποδεχτῶ, τί μεγάλῃ εὐτυχίᾳ !

— Ἐχεῖς δικιο, παιδί μου, εἶναι πολὺ μεγάλῃ ἡ εὐτυχία σου ! Τὴν ἀξί-

« Δὲν ἔχω καμμιά καλὴ μπλούζα . . . » (Σελ. 19, στ. α'.)

ζεις όμως; ρώτησε κοιτάζοντάς την.
— Εξέρω κι' εγώ; έσεις τί λέτε;
— Όλα τ' αγαθά μάς έρχονται
απ' Έκει, (κι' έδειξε τόν ουρανό)
πρέπει όμως να πονέση πολύ κανείς
για να καταλάβη την αξία της ευτυ-
χίας. Ό Θεός άς σέ προστατεύει
πάντα, καλό μου παιδί!

Κι' αφού της έκανε το σημείο του
σταυρού στο μέτωπο, την καληνύ-
χτησε κι' έφυγε.

(Ακολουθεί) ΒΑΣΟΥΛΑ Κ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΑΘΗΝΑ Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΧΑΤΖΗΚΩΝΣΤΑ

Αγαπητοί μου,

ΣΤΗΝ δδν Πειραιώς, λίγο
πιο κάτω απ' τὸ Ὁδεῖο,
ὕψωνται — κι' ἀπλώνεται
θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πῇ
— ἓνα πελώριο παλαιὸν μέγαρο. Εἴ-
ναι τὸ περίφημον Ὁρφανοτροφεῖον
«Γεωργίου καὶ Ἀγγελικῆς Χατζη-
κώστα». Ἐκεῖ μέσα ζοῦν — τρέφον-
ται, ἀνατρέφονται, σπουδάζουν, ἐρ-
γάζονται — δυὸ ἑκατοντάδες ὀρφανὰ
παιδιά, ποὺ θὰ βγοῦν αὐριο στὴν κοι-
νωνία καλοὶ πολῖτες. Χιλιάδες ἔχουν
βγῆ ἀπὸ τότε ποὺ ἱδρύθηκε τὸ εὐερ-
γετικὸν Κατάστημα. Φτωχὰ παιδιὰ,
ἔρημα, ἀπροστάτευτα, τί θὰ γινόνταν
ἂν δὲν ὑπῆρχε αὐτὸ τὸ καταφύγιον;
Εἶναι ἡ οἰκογένεια γιὰ τοὺς μικροὺς
δυστυχισμένους ποὺ δὲν ἔχουν, εἶναι
ὁ πατέρας τους, ἡ μητέρα τους, ὁ δά-
σκαλός τους, ὁ δὲ γῆγός τους. Τοὺς
παρέχει στέγη, τροφή, μάθησιν, συμ-
βολή. Τοὺς δίνει στὰ χέρια μιὰ τέ-
χνη, ἓνα ἐπάγγελμα γιὰ νὰ ζήσουν.
Καὶ σώζονται τὰ παιδιὰ αὐτὰ, ποὺ
ἀλλοιώτικα θὰ πῆγαιναν ὥσως χαμέ-
να· κι' ἀποκτᾷ κι' ἡ κοινωνία μέλη
χρήσιμα, ποὺ ἀλλοιώτικα δὲν θὰ τὰ
ποκτούσε, — γιὰτὶ ποῖός ἔχει πόσ' ἀπ'
αὐτὰ τὰ ὀρφανὰ, ἂν ἔμεναν ἀπροστά-
τευτα, θὰ γινόνταν βάρη τῆς γῆς,
ἄεργοι, ἀλλήτες καὶ κακοποιοί;

Πέρου συμπληρώθηκαν 75 χρόνια
ἀπὸ τὴν ἱδρύσιν τοῦ Ὁρφανοτροφεί-
ου (1856 — 1930) καὶ φέτος ἡ Ἐφο-
ρεία ἔκανε μιὰ σεμνὴ τελετὴ κι' ἐξέ-
δωκε ἓν ἀναμνηστικὸ Λεύκωμα. Στὸ
Λεύκωμα αὐτὸ — μὲ μεγάλη πολυτέ-
λεια καὶ καλαισιωσθεῖα τυπωμένο —
περιλαμβάνεται εἰκονογραφημένη ὁ-
λὴ τοῦ ἡ ἱστορίας. Ὡς, τίποτε πὺ συγκι-
νητικὸ παρὰ νὰ βλέπῃ κανεὶς σ' αὐ-
τὸ τὸ ὥρατο βιβλίον, πῶς ἔγινε, πῶς
ἄρχισε, κι' ὡς ποὺ ἔφθασε σήμερον!

Τὸ Ὁρφανοτροφεῖον Χατζηκώστα
ἱδρύθηκε σὲ μιὰ ἐποχὴ, ποὺ κανένα
τέτοιο δὲν ὑπῆρχε στὴν Ἑλλάδα. Εἴ-

ναι ἀλήθεια, πῶς ἀπὸ τίς πρώτες
φροντίδες τοῦ Κυβερνήτη Καποδί-
στρια, ἦταν νὰ ἱδρύσῃ κι' Ὁρφανοτρο-
φεῖον, προσωρινὰ στὸν Πόρο, ἔπειτα
στὸ Ναύπλιο καὶ ἀπὸ τὸ 1829 στὴν Αἴ-
γινα. Ὑπῆρχε ἀκόμα κι' ἓν ἄλλο
στὴν Ἀνδρό, τοῦ περιφημοῦ φιλόσο-
φου Θεόφιλου Καίτη. Ἀλλὰ τὸ πρῶ-
τον, τοῦ Καποδίστρια, διαλύθηκε τὸ
1839, τὸ δεύτερον, τοῦ Καίτη, κλεί-
στηκε τὸ 1844. Ἐτοί ὡς τὸ 1856, ποὺ
ἄνοιξε τὸ Ὁρφανοτροφεῖον Χατζη-
κώστα, δώδεκα χρόνια. τὰ ὀρφανὰ
Ἑλληνόπουλα δὲν εἶχαν ἀσυλὸν καὶ
προστασίαν. Ὁ Χατζηκώστα, ὁ μεγάλ-
λος αὐτὸς ἐθνικὸς εὐεργέτης, τὰ συλ-
λογίσθηκε. Καταγόταν ἀπὸ κολὴ οἰ-
κογένεια τῶν Γιαννίνων κι' ἐμπορευό-
ταν στὴν Πόλιν καὶ κατόπι στὴ
Μόσχα. Ἐκεῖ ἔκανε πολὺ μεγάλη πε-
ριουσίαν ποὺ, πεθαίνοντας τὸ 1845, τὴν
ἄφησε στὴ γυναῖκα του καὶ στὰ παι-
διά του. Ἐν' ἄρθρον ὅμως τῆς διαθή-
κης του ἔλεγε τὰ ἑξῆς: «Οἱ ἐκτε-
λεστέ, ἀφοῦ φέρουν εἰς φῶς ὅλην τὴν
περιουσίαν μου, ὅσα περισσεύουν, μὲ
αὐτὰ ἐπιθυμῶ καὶ θέλω νὰ ποκαταστή-
σουν ἓν καλὸν κατάστημα, ὅπου καὶ
ὅπως τὸ ἐγκρίνουν εὐλόγον, πρὸς ὁ-
φελος τῶν πτωχῶν.» Πραγματι-
κῶς, ἀφοῦ βγήκαν τὰ κληρονομικὰ
μερίδια, περίσσεψαν ἐφτάμισον περί-
που χιλιάδες λίρες, ποὺ κατατέθη-
καν στὴν Ἑθνικὴ Τράπεζα. Ὁ Γεώρ-
γιος Σταύρου, ὁ ἱδρυτὴς τῆς Ἑθνι-
κῆς Τραπεζῆς, συμβούλεψε τότε τοὺς
γιούς τοῦ Γεωργίου καὶ τῆς Ἀγγελι-
κῆς Χατζηκώστα νὰ ἱδρύσουν, μ' ἑ-
κεῖνα τὰ χρήματα, Ὁρφανοτροφεῖον
στὰς Ἀθήνας ποὺ δὲν ὑπῆρχε. Ἐ-
κεῖνοι τὸ δέχτηκαν ὁλοπρόθυμα. Καὶ
τὸ 1856 ἄρχισε ἡ λειτουργία.

Φυσικὰ, τὸ κληροδότημα τοῦ Χα-
τζηκώστα — 255 περίπου χιλιάδες
δραχμὲς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης — δὲν
ἦταν ἀρκετό. Ἀλλὰ φιλοτιμήθηκαν
τότε, γιὰ τὸν ἴδιον σκοπὸν, νὰ κάμουν
δωρεὰς ἡ νὰ φήσουν κληροδοτήματα
κι' ἄλλοι πολλοί. Πρώτος ὁ Γεώργιος
Σταύρου ποὺ εἶπαμε. Ἐπειτα ὁ Κων-
σταντῖνος Βράνης, ὁ Ἰωάννης Δού-
μας, ὁ Γεώργιος Μπῆκος κτλ. Ὡς
τὸν τελευταῖον, τὸν Νικόλαον Πλοῦμο
τοῦ 1929, δεκαοχτὼ εἶναι ὅλοι οἱ
μεγάλοι εὐεργέτες τοῦ Ὁρφανοτρο-
φείου — ἐκεῖνοι δηλαδὴ ποὺ ἐπρόσφε-
ραν ἀπὸ 50,000 παλαιὰς δραχμὲς
(500,000 σημερινῆς) κι' ἅπαντα — καὶ
τὰ ὀνόματά τους εἶναι γραμμένα μὲ
χρυσὰ γράμματα σὲ μαρμαρένιες στή-
λες στὴν εἰσοδὸν τοῦ καταστήματος.
Μὰ ἀναριθμητοὶ εἶναι οἱ ἄλλοι. οἱ
εὐεργέτες καὶ δωρητὲς, ποὺ ἐπρόσφε-
ραν ποσὰ μικρότερα. Γιατὶ τὸ Ὁρφα-
νοτροφεῖον αὐτὸ ἐκτιμήθηκε κι' ἀγα-

πήθηκε τόσο ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ κοι-
νωνία, ὥστε, σ' αὐτὸ τὸ διάστημα τῶν
75 χρόνων, δὲν πέθανε φιλόanthropos
πλούσιος ἢ εὐπορος, καὶ μάλιστα ἀκλή-
ρος, ποὺ νὰ μὴν ἀφήσῃ ἓνα μέρος,
ἡ καὶ ὅλη του τὴν περιουσίαν, γιὰ τὰ
ὀρφανὰ. Κι' ἓν' ἀπὸ τὰ πιδ συγκινη-
τὰ αὐτοῦ τοῦ Λευκώματος εἶναι ὁ
μακρὺς κατάλογος τῶν εὐεργετῶν καὶ
δωρητῶν, — τῶν καλῶν ἀνθρώπων, ποὺ
πεθαίνοντας ἡ καὶ ζώντας, χάρισαν
στὸ Ὁρφανοτροφεῖον ἄλλος τὸ σπῆτι
του, ἄλλος τὸ οἰκόπεδόν του, ἄλλος τὰ
χρεωγράφα του, τὰ μετρητά του...

Ἐτοί ἡ περιουσία τοῦ Ὁρφανο-
τροφείου ἀνεβαίνει σήμερον σὲ πολλά,
πολλὰ ἑκατομύρια. Μόνον τὸ εἰσόδη-
μά της — τόκοι, νοίκια κτλ. — ὑπερ-
βίνει τὰ τρία. Καὶ μ' αὐτὰ τὸ φι-
λανθρωπικὸν κατάστημα εἶναι σὲ θέσιν
νὰ διατηρῇ 200 περίπου τροφίμους, καὶ
νὰ ξοδεύῃ γιὰ τὸν καθένα 14,000
δραχμὲς τὸ χρόνο — τόσο στοιχίζει
στὸ Ὁρφανοτροφεῖον κάθε τὸν παιδί,
τροφή, ρούχα, δίδακτρα, ὑπηρεσία,
ὑπαλληλία κτλ. Ὅλ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ
λαβαίνουν τὴ στοιχειώδη ἐκπαίδευσιν
καὶ μαθαίνουν συγχρόνως ἀπὸ μιὰ
τέχνη. Γιατὶ τὸ μεγάλο σχολεῖον τῶν
ὀρφανῶν περιλαμβάνει κι' ἐργαστή-
ρια: ἐπιπλοποιεῖον, ὑποδηματοποιεῖον,
μηχανουργεῖον κτλ. Ὅσοι ἔχουν κλί-
σιν, μαθαίνουν καὶ μουσικὴ. Ποῖός
δὲν ἔχει τὴν κοσμηγὰπητὴν μπάντα
τοῦ Ὁρφανοτροφείου, ποὺ τὰ θούριά
της ἐνθουσιάζουν σ' ὅλες τίς ἐθνικὰς
ἐορτὰς; Τὸ καλοκαίρι, οἱ τρόφιμοι
κάνουν καὶ κατασκηνώσεις στὴν ἐξο-
χί. Δὲν παραμελοῦν οὐτε τὴ γυμνα-
στική, μολοντὶ ἐργάζονται τόσο ὅλη
ἡμέρα. Ἐχουν καὶ τὴν ἐκκλησία
τους, ἔχουν καὶ τὸ νοσοκομεῖόν τους,
ἀπ' ὅλα ἔχουν ἐκεῖ — μέσα τὰ καίμενα
τὰ ὀρφανὰ. Καὶ προπάντων ἔχουν
ἓνα πατέρα γλυκὸ, αὐστηρό, φιλό-
στοργο, σοφόν: Εἶναι ὁ ἔφορος — ὁ κ.
Δημ. Μπαλάνος, ποὺ τὸν γνωρίζετε
ἀπὸ τὴν προηγούμενὴν ἐπιστολή μου.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ο ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΚΥΛΟΣ

— Πῶς μοῦ φαίνεται ὥρατος, εἴ-
πε ἓνας λύκος μιὰ μέρα σ' ἓνα σκύ-
λο, ποὺ ἦταν δεμένος ἐξω ἀπ' τὸ σπι-
τάκι του. Καθαρός, εὐγενής, χαριτω-
μένος, δίχως σκοτούρες. Μὰ τί εἶναι
αὐτὸ ποὺ σοὺ μαδάει ἐτοί τὸ λαϊμό;
— Εἶναι ἡ ἀλυσίδα μου.
— Ἡ ἀλυσίδα σου; ! Ἄς μοῦ λεί-
πῃ ἡ καλοπέρασιν μὲ τέτοια σκλη-
ριά! — εἶπε ὁ λύκος καὶ τράβηξε
στὴ δουλειά του.

(Διασκευή ἀπ' τὸ Γαλλικόν)

ΔΗΜ. ΚΟΚ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Μέσ' τὸ νοῦ πολλές ἔσπνησαν παλιὰς
θύμους ὀνειρώων, ξέθωρες μορφές,
ἔσπνησαν μιὰ μέρα ἀπ' τῆς ψυχῆς τὴν
— σύννεφα στὰ μάκρη. [ἀκρι,

Πέρουν τὸν ἀργὸν κι' ἀνηφορικόν,
τὸν πλατὺ τὸ δρόμον ἀπ' τὸ θυμητικόν,
κι' ὅλο μεγαλώνουν κι' ὅλο προχωρᾶνε,
— σύννεφα καὶ πάνε.

Κι' ἔρχεται στιγμὴ ποὺ ψηλὰ πολὺ
μοιάζουν σὰ νὰ ζοῦνε μιὰ ζωὴ τρελλή,
ζοῦν ψηλὰ καὶ πλέκουν ῥόδινα στεφά-
— σύννεφα στὰ οὐράνια. [νια,

Κι' ὕστερα βαρὶὰ σέρνονται κι' ἀργὰ
κατὰ σὰ μιὰ δύση ξέθωρη μαβιά,
πάν γιὰ νὰ φωλιάσουν, νάβρουν κά-
[ποιο τέρμα,
— σύννεφα στὸ γέμμα.

Κι' ὅταν πιά χαθοῦνε μέσ' ἀπὸ τὸ νοῦ,
ἀπ' τὸν πλατὺ τὸ δρόμον τοῦ θυμητικῶν,
ἀπ' τὰ μάτια νοιώθω δάκρυα νὰ τρέ-
— σύννεφα καὶ βρέχουν. [χουν,
Τριανταφυλλένιον Δάκρυ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Α'.

Κεῖνον τὸ καλοκαίρι — πάνε τρία χρό-
νια ἀπὸ τότε — παραθερίζαμε στὴν Ἀ-
γία-Τριάδα, ποὺ εἶναι ἓνα ἡσυχὸν καὶ
μοναχικὸ χωριουδάκι σὲ μιὰν ἄκρη τῆς
Πελοποννήσου. Τὰ δέκα-δεκαπέντε σπῆ-
τια τοῦ ἦταν χτισμένα μακρὰ τῶνα
ἀπ' τ' ἄλλο καὶ κρύβονταν σχεδὸν ἀπὸ
τ' ἀμπέλια, καὶ μυσταίνια καὶ τίς
ἐλῆες ποὺ ἀπλώνονταν ὀλόγυρά τους.
Καὶ μακρὰ, στὸ βάθος, ἀνάμεσα ἀπὸ
τὰ πράσινα φυλλώματα τῶν δέντρων
φαίνονταν ἡ σκοῦρα θάλασσα.

Ἡ ζωὴ ἦταν ἡσυχὴ κι' αὐτὴ σὰν τὸ
χωριὸ καὶ τοὺς κατοικοῦς του. Πρωτ-
πρωτὶ οἱ χωριάτιστες, τυλιγμένες καλὰ
στὰ τσεμπέρια τους, ἔκεινον ὡς γιὰ τὰ
μπέλια, ἐνῶ οἱ ἄντρες ἐτοιμάζαν, κα-
θάριζαν τὰ λῶνα γιὰ τὸ ἀπλωμα τῆς
σταφίδας. Σὲ λίγο μέσα στὸ χωριὸ δὲν
ἔβλεπε κανεὶς ἄρτους, παρὰ μόνον τὰ
μικρὰ παιδιὰ καὶ τοὺς πολὺ γέροντες.

Κι' ἡ κυρὰ-Γιώργαινα, μ' ὅλη τὴν ἐ-
πιθυμίαν ποῦχε νὰ βοηθήσῃ κι' αὐτὴ στὸν
τρυγόν, δὲν μπορούσε. Θάταν πάντα ἀπὸ
ἐνεργητὰ χρόνια. Μὲ τὴ ρόκα τῆς λοι-
πόν, καθόταν στὸ πέτρινον πεζούλι ποὺ
ἦταν ἐξω ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς, κι' ἐγενεθε
καὶ καμάρωνε τὰ παιδιὰ τῆς, τὰ γυρόνια
τῆς καὶ τὰ δισέγγονά τῆς, ποὺ ἀνέβαι-
ναν τὰ στρατόνια (*) φορτωμένα μὲ κα-
λάθια ἀπὸ κατάμαυρη σταφίδα. Καὶ
κοίταγε μ' ἀγάπην τοὺς ἡλιοζαμένους
γαμπρούς καὶ γιούς τῆς, ποὺ τὴν ἀπλω-
ναν ἅπαντα στὰ καλοσκαυσιμμένα ἀλώ-
νια, ἀφοῦ πρώτα περνοῦσαν τὸ καλύ-
τερον τσαμπὶ στὸ καλαμμένο σταυρὸ ποὺ
ἦταν στημένος στὴ μέση κάθε ἀλωνιοῦ,
γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴ σοδείαν.

Κι' ἐγενεθε, ἐγενεθε, ἡ κυρὰ-Γιώργαι-
να, καὶ τὰ δρόαχτι στεριφογύριζε στὰ ἐπι-
τῆδεϊα τῆς χέρια, κι' ἡ ρόκα ὅλο κι' ἄ-
δειαζε.

(*) Μονοπάτια μέσ' στ' ἀμπέλια

Σὲ τέτοιες στιγμὲς, ὅλα τὰ μικρὰ τοῦ
χωριοῦ μαζεύνοντοσαν γύρω τῆς καὶ
τῆς ζητοῦσαν παραμύθια. Αὐτὴ, πάντα
καλὴ, δίνοντας δυὸ-τρεις πιδ γοήγορες
στορφὲς στὰ δρόαχτι τῆς, ἀρχίζε τὴ διή-
γησὴ τῆς. Κι' ἐγὼ μαζί μὲ τὰ μικρὰ
ἀκούγα προσεχτικὰ τὰ παραμύθια τῆς
κυρὰ Γιώργαινας.

Β'.

— Παιδιὰ μου, ἀρχισε κείνη τὴν ἡ-
μέρα ἡ γιοῦλα, σήμερον θὰ σὰς πῶ μιὰ
ἱστορία ἀληθινή. Νὰ τὰ πιστέψτε ὅλα.
Μοῦ τᾶπε ἡ μάννα μου ποὺ τᾶδε μὲ
τὰ ἴδια τῆς τὰ μάτια.

Κεῖνον τὸν καιρὸν, γύρισε στὸ χωριὸ ὁ
παππούς τοῦ Νικόλα τοῦ Κουτσοῦ ποὺ
ἦταν στὴ χώρα γιὰ νὰ σπουδάσῃ. Γύ-
ρισε πιδ γερὸς καὶ πιδ δεμένος ἀπ' ὁ-
ταν εἶχε φύγει. Κι' ὁμορφος, ἄλλο τί-
ποτα! Μὰ εἶχε χαλάσει τὴν καρδιά.
Δὲν πίστευε σὲ τίποτε. Ὅλα τὰ κορόι-
δευε, κι' ὅλα τὰ ψηφούσε.

Ἐνα μεσημέρι, ποὺ ὁ ἥλιος ἔκαιγε,
πῆρε ἓνα μαξιλάρι καὶ τράβηξε ἀπὸ πᾶν
νὰ κοιμηθῇ κάτω ἀπὸ κάποιο δέντρο.

Ἡ μάννα τοῦ, ἡ καίμενη, τοῦπε κα-
θὼς ἐκεῖνος ἔφευγε:

— Πρόσεξε, γιόκα μου, μὴν πέσης κά-
τω ἀπὸ τὴν συκιά. Εἶναι στοιχειωμένα
αὐτὰ τὰ δέντρα καὶ μπορεῖ νὰ μὴ ἑ-
νασκηκωθῇς.

Αὐτὸς, λὲς καὶ τοῦπαν, ἄντε ξαπλώ-
σου κει ἀπὸ κάτω. Τράβηξε γιὰ μιὰ
θεοράτη συκιά καὶ σὲ λίγο ἀποκοιμή-
ταν στὸν ἴσιον τῆς.

Σύπνησε τὸ βραδάκι καὶ γέλασε μὲ
τοὺς φέβους τῆς μάννας του.

— Νά, εἶπε ἀπὸ μέσα του, ποὺ θὰ
πεφτα καὶ δὲ θὰ ξανασηκωνόμουν.

Κι' ἔκανε ν' ἀνασηκωθῇ. Μὰ ἐνοίωσε
κάτι νὰ τὸν τσιμπᾷ στὴ δεξιὰ φτέρνα.
«Θὰ μοῦδιδασε», σκέφτηκε καὶ πετάχτηκε
μὲ μιὰς ὀλόρθος. Μὰ εἶδε πῶς κού-
τσαινε σὰν ἔκανε νὰ περπατήσῃ.

Πέρασε καιρὸς ἀπὸ τότε κι' ὁ Γιάν-
νης (αὐτὸ ἦταν ὄνομά του) δὲν γι-
ατρεῖτο. Πῆγε σὲ γι�τροὺς ξακουσμέ-
νους στὴ χώρα μὰ τίποτα. Κανεὶς δὲν
τοῦβρίσκει τὴν ἀρρώστειαν του. Γύρισε
πίσω στὸ χωριὸ, κι' ὅλοι, σὰν μιλοῦσαν
γι' αὐτόν, λέγανε ὁ Γιάννης ὁ Κουτσός.
Ἐτοί ἔμεινε, ποὺ λέτε, στὰ παιδιὰ του
καὶ τὰ γυρόνια τοῦ αὐτοῦ τὸ παρατσούκλι.*

Νταῖζην

ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ ΣΧΟΛΕΙΟ

Εἶναι ἡ πρώτη μέρα ἀπὸ τὸν και-
νούργιον σχολικὸν χρόνον. Ἡ αὐλὴ γεμά-
τη κορίτσια. Ξαναβλέπονται παλιὰς
συμμαθήτριες. Ἀπὸ παντοῦ φωνές, γέ-
λια.

Τὸ κουδούνι χτύπησε. Μὰ ἡ πόρτα
τῆς τάξης μὰς εἶναι κλειστή... Δὲν
ἀνοίγει. Εὐτυχῶς ποὺ ἡ τάξη μὰς εἶναι
στὸ ἱσόγειον καὶ τὸ παράθυρό εἶναι ἀ-
νοιχτό. Δὲν χάνουμε καιρὸν, ἓνα... δυό...
καὶ μέσα ὅλες. Πηδούν σὰν ἀγορικό-
ταικα, βιάζονται νὰ πιάσουν τίς θέσεις.

— Ἑλλη, Ἑλλη... στὸ δεύτερον
θρανίον!

— Καλέ, Νίτσα!... πῆδα ἀπὸ τὸ πα-
ράθυρο... πρόσεχε μόνο τὸ τζάμι.

(*) Αὐτὰ τὰ δυό, μαζί μὲ τὸ Γ' ποὺ θὰ δημοσιευ-
θῇ στὸ ἐπόμενο, θεωροῦνται σὰν ἓνα κομμάτι,
καὶ μόνον ἓνα ἔχει δικαίωμα ἡ Νταῖζην νὰ ξανα-
στείλῃ. — Σ. τ. Δ.

Καλὲς μου συμμαθήτριες, ἀπ' τὴν
πρῶτὴ μέρα τίς φωνές καὶ τίς ἀταξίες
ἀρχίζατε.

Σὰν νὰ μὴν ξέρετε πόσες φορὲς, γιὰ
τέτοιες παιδιάστικες τρέλλες, φτάνουμε
ὡς τὴν πόρτα τοῦ Γυμνασίου... Πιδ
σιγὰ λοιπὸν γιὰ νὰ μὴν ἀρχίσουμε ἀπ'
τὴν πρώτη μέρα τίς κατασάδες...

Μπατερφαῦ

ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΓΡΑΜΜΑ ΣΟΥ

Σύπνησα ξημερῶντα σήμερον, κυρὰ
μου, γιὰ νὰ ἰδῶ τὸ βαπόρι καὶ τὴν μπεν-
ζινάκατο ποὺ θὰ περνοῦσαν. «Εἶναι
ἀδύνατον νὰ μὴ λάβω γράμμα» εἶπα
κι' αὐτὴ τὴ φορὰ. Τὸ βαπόρι πέρασε,
σφύριξε, ξανασφύριξε, ἔβγαλε καπνοὺς
καὶ στὸ τέλος μοῦ εἶπε: Τίποτε, τίπο-
τε καὶ σήμερον. Ἡ βενζινάκατος κι'
αὐτὴ τὸ ἴδιο τραγοῦδι.

Κάθησα στὸ μπαλκόνι στενοχωρη-
μένη, γεμάτη παράπονον.

Ἐνας εὐτυχισμένος γαῖδαῤκος ἀ-
πέναντι, ὅμοιος μὲ κείνον ποὺ συνα-
τούσαμε πηγαίνοντας στὸ «Κανόνι», μὲ
κοίταξε προσπαθώντας νὰ φανῇ μελαγ-
χολικός, ἐνῶ μιὰ ἀνόητη γκαῖλα εἶχε
καθίσει στὸ σαμάρι του καὶ γελοῦσε.
Αὐτὸς ὁ κύριος, λέω, δείχνοντας τὸν
γάιδαρον, δὲν περιμένει οὐτε γράμμα,
οὔτε Διάπλαση, οὔτε νέα, τίποτε! Οἱ
ἄλλοι γελοῦν καὶ μὲ παρηγοροῦν.

Τὸ ἀπόγευμα ἔκανα μὲ τὸ ἀνεψάκι
μου τὸν συνειθισμένο μας περίπατον.
Ἡ θάλασσα ἦταν ὅλη τριανταφυλλέ-
νια ἀπ' τὰ σύννεφα ποὺ καθρέπτιζε
καὶ γαλήνια. Κάτι ἐλαφρότατα κυμα-
τάκια ἐρχόνταν σιγὰ κι' ἔκαναν νὰ
μοιάξῃ ἡ ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ σὰν ἀν-
θισμένη. Οἱ βλαχοπούλες, δροσερὲς κι'
ὁμορφες, γυρνοῦν φορτωμένες μὲ τὸ
γάλα, χτυπώντας δυνατὰ τὰ βαρεῖά τους
τσαρούχια.

Σ' ἀφήνω. Ἡ τριανταφυλλιά στὸ
μπαλκόνι μὲ περιμένει ἀνυπόμονη γιὰ
νὰ μοῦ διηγηθῇ τὴν πρώτη γνωριμία
μὲ τὸ φεγγάρι. Δὲν μπορῶ νὰ κάνω
ἄλλοιως.

Θυμωμένη, ἀλλὰ πάντα μ' ἀγάπη.
Λεοῦδω

ΓΙΑΤΙ ΜΑΛΩΣΑΝ

— Λόλα, θές νὰ παίξουμε; Νᾶμαι
ἐγὼ ἡ μαμὰ καὶ σὺ ἡ κόρη μου καὶ νὰ
κάνεις ὅτι σοὺ λέγω;

Ἡ Λόλα στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελε. Νὰ
σηκῶνεται κάθε τόσο; Ὁχι. Αὐτὸ δὲν
θὰ γίνῃ. Σὰν τῆς θύμισε ὅμως ἡ ἀ-
δερχή τῆς πῶς ἔχουν καὶ μπομπόνια,
εὐχαρίστως δέχτηκε καὶ στρωθῆκαν κι'
οἱ δυὸ στὸ παιχνιδί.

Ἡ Κική πῆρε ἄμέσως ὕψος μεγάλης
κυρίας. Ξαπλώθηκε στὸ μικροσκοπικὸ
καναπέδακι μ' ἓνα βιβλίον στὸ χέρι, ἀφοῦ
πρώτα παρήγγειλε «ἄλλα σιωπή».

Ἡ Λόλα ὅμως, τὸση ὥρα, τί ἔπρεπε
νὰ κάνῃ; Νὰ καθέται ἀμίλητη, ἐνῶ ἡ
γλωσσίσσα τῆς ἦταν συνειθισμένη νὰ
κόβῃ σὰν ψαλίδι;

Πῆγαινε νὰ μιλήσῃ, μὰ ἡ «μαμὰ»
μὲ τὸ χέρι στὸ στόμα τὴν ἐμποδίζε.
Πῆγαινε νὰ τρέξῃ, μὰ μὲ μιὰ φωνὴ τὴν
σταματοῦσε. «Ἦθελε νὰ πῇ πῶς πε-
νοῦσε, μὰ ποὺ νὰ τολμήσῃ! Ἐβλεπε ἡ
καίμενη ἀπὸ μακριὰ τὰ μπομπόνια καὶ
τὰ λιγούρευε.

Στὰ τελευταῖα ὅμως δὲν βάσταξε
— Κική, τῆς λέει, θές νᾶμαι κι' ἐγὼ λίγο
ἡ μαμὰ; Ἡ Κική δοκίμασε νὰ τῆς πῇ

πώς, σάν πιά μεγάλη, αυτή έπρεπε νά είναι ή μαμμά' μα ή Δόλα δέν άκουγε πιά τέτοια.

— Δός μου τότε τά μπουμπόνια μου. — Ναι. Άλλά οι σοκολάτες είναι δι- κές μου.

— Δικές σου ; Τώρα θά δής !
Και τήν άρπάζει απ' τήν ποδιά. Τήν άρπάζει κι' ή άλλη απ' τά μαλλιά, κι' έγινε ή κάμαρα άνω-κάτω.

Σέ λίγο, σάν ήρθε ή μαμμά, βλέπει τίς σοκολάτες κατά γής οιγμένες και πατημένες ένώ ή Δόλα και ή Κική, σέ μιιά γωνιά καθεμιά, έβλεπαν μετανιω- μένες τά χαμένα τους γλυκά.

Κρινορόδινη

Ο ΓΕΡΟ-ΠΛΑΤΑΝΟΣ

Έγειρε ο γέρο-πλάτανος τó κεφάλι του και κοίταξε στά άνταριασμένα απ' τόν άέρα νερά τίς λίμνης. Και ό βο- ριάς πέρασε άνάμεσα απ' τά φύλλα του σφυρίζοντας μέ λύσσα. Τραντάχτηκε ό γέρο-πλάτανος. Και κοίταξε ξανά μέσα στην λίμνη.

Κάποιο φτωχό πουλί, κυνηγημένο ά- πό τή λύσσα του βοριά, άκούμπησε στην άκρη τής κουφάλας του πού χρο- νία τώρα τούτρωγε τά σπιντιά.

Μά ξάφνου ό γέρο-πλάτανος κλονί- στηκε από ένα νέο πέρασμα του όρμη- τικού βοριά, και μένα γδοῦπο φοβερό ξαπλώθηκε νεκρός, ένώ τό πουλί τρο- μαγμένο πέταξε σάλλο δένδρο, γιά νά μήν τό συνεπάρει και αυτό ό τρελλοάε- ρας,

Και σφύριξε πάλι ό άνεμος άνάμεσα απ' τά κλαδιά του πεθαμένου γίγαντα.

Κι' ήταν τό σφύριγμα του θλιβερό γιατί ήταν και τό τελευταίο πάκουγε ό γέρο-πλάτανος.

Σπασμένη Δύρα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο καθηγγητής:—Ο Φειδίας έγλυψε μάμορα...

Ο μαθητής, διακόποντας:—Μά τόσο πεινασμένος ήταν;

Ερνάνης

Ανδρέας:—Τοτό! Μπá σέ καλό σου! Γιατί ρίχνεις ξεστό νερό στην ρύχη τής κότας.

Τοτός:—Γιά νάναι βρασμένα τ' αυγά πού θά κάνη.

Ερνάνης

Ο μικρός Νίκος άκούει στό ραδιό- φωνο τό τραγούδι ενός τενόρου και λέει στόν πατέρα του:

—Τί φωνακλάς θά είναι αυτός, μπα- μπά, γιά ν' άκούγεται τό τραγούδι του από τή Βιέννη στην Αθήνα!

Πειραιώτισσα

Εύλογη άπορία:

—Μαμμά, κάνε ζέστη γιατί θά βρέξη, ή θά βρέξη γιατί κάνε ζέστη;
Ανσάχατο

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρομηται παρακαλούνται νά δη- λώνουν άμέσως τήν νέαν των διεύθυν- σιν εις τό γραφείον μας άποστέλλοντες καί δαχαμ. 5 διά τήν έντύπωσιν τής νέας ταινίας. Άλλως δέν εϋθυνόμεθα διά τήν απώλειαν των φυλλαδίων των.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήνα, 42 δδδς Εϋριπίδου, τήν 8 Δεκεμβρίου 1931

ΔΗΛΩΣΗ

Δέν παραλαμβάνω γράμματα μέ άνε- παρκές γραμματοδότημο, γιά τά όποια πρέπει νά πληρώσω πρόστιμο. Ζυγίζετέ τα και βάτετε τό γραμματοδότημο σωστό. —Δέν άπαντώ σέ κανένα, όταν μέ ρωτά γιά πράγματα πού τά έχει ό Όδηγός του Συνδρομητού. Τιμάται δρ. 5, τα- χυδρομικώς δρ. 6, και πρέπει νά τόν προμηθευτή όποιος θέλει νά λαβαίνει μέρος στην κίνηση.

ΤΟ ΕΞΕΠΑΘΜΑ άρχισε ζωηρό. Όλοι σχεδόν όσοι άνανεύουν τώρα τή συνδρο- μή τους, μου στέλνουν ή μου άναγ- γέλλουν από ένα τουλά- χιστο νέο συν- δρομητή. Άλ- λοι πολλοί έγγραφονται απ' εϋθείας.

Έτσι έχω τώρα πολ- λούς νέους, πού θά επι- θυμούν βέβαια νά μπουδ και στην κί- νηση, αλλά δέν ξέρουν τούς όρους και τούς κα- νονισμούς. Τους συσταί- νω λοιπόν και πάλι νά- γραφάσουν τόν Όδηγό του Συνδρομητού

Απ' αυτό τό βιβλιαράκι θά τά μάθουν ό- λα και θά καταποτισθοῦν στη στιγμή. Τους συσταίνω άκόμα νάγοράσουν και τό Σήμα των Συνδρομητών τής Διαπλάσεως, γιά νά τό φορούν και νά ξεχωρίζουν ως δι- απλάσσοι. Είναι αυτή ή καρφίτσα μέ τάρχηά μου (Δ.Τ.Π.) πού τήν βλέπουν φω- τογραφημένη έδω. Στοιχίζει δρ. 25 και τα- χυδρομικώς δρ. 30.

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΜΑΣ

Ο κ. Νικόλαος Παπαδόπουλος εύχαρι- στεί μ' όλη τήν τήν καρδιά τά Διαπλάσό- πουλα πού τόν συγχάρηκαν και τού εύχί- θηκαν γιά τήν όνομαστική γιορτή του. Όπως κάθε χρόνο, τό τραπέζι του γέμισε γράμματα, κάρτες, τηλεγραφήματα. Κι' είχε πάλι μιιά μεγάλη συγκίνηση από τά δείγματα αυτά τής αγάπης των νεαρών των φίλων. Και τού χρόνου. νά είναι όλοι καλά!

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Σας ξαναθυμίζω αυτά πού σας είπα και στό προηγούμενο:

Νάνανεώσετε τή συνδρομή σας και, όσοι μπορείτε, νά ξεσπαθώστε. (Αν δέν τά κά- ματε δηλαδή ως τώρα).

Νάνανεώσετε τό ψευδώνυμό σας τού 1931, αν θέλετε νά έχετε τό ίδιο και τό 1932, ως τό τέλος Ιανουαρίου τό άργότερο. Πε- ριμένω και τή Σημείωση των Εϋδημων.

Γιά τή Σελίδα Συνεργασίας Συνδρομητών οι νέοι θά βρουν στόν Όδηγό όλες τίς σχε- τικές οδηγίες. Έδω πρέπει νά τούς πώ τόν όρο πού έθεσα από πέρου και πού δέν ύπαρ- χει στόν Όδηγό: Κάθε συνδρομητής ή ά- δελφός συνδρομητού, πού έχει ψευδώνυμο έγκεικρημένο, μπορεί νά στείλη τώρα ένα μόνο κομμάτι. Άλλο δέν μπορεί νά στεί- λη, παρά μόνο άφού τού δημοσιευτή ή τού άπορριφτή τό πρώτο. Από πάνω θά γρά- φη, στό πρώτο: «1ο κομμάτι γιά τή Σ. Σ. Σ.». Στο δεύτερο: «2ο κομμάτι, άντί τού πρώτου πού άπορρίφθηκε (ή δημοσιεύθηκε) στό τάδε φυλλάδιο». Και όστω καθεξής. Κομμάτια. πού δέν έχουν από πάνω αυτή τήν άρίθμηση και τή δικαιολογία, δέν είναι δεκτά.

Επίσης πρέπει νά πώ, γιά τούς παλιούς, αυτό: «Όσοι έστειλαν κομμάτι, μετά τή δήλωση του Σεπτεμβρίου, και δέν έμαθαν άκόμα τήν τύχη του, δέν μπορούν νά στεί- λουν άλλο πριν τή μάθουν, αδιάφορο αν μπηκάμε σέ καινούργιο χρόνο. —Κι' αυτό άκόμα γιά παλιούς και νέους: Τώρα πού ή στήλη τής Σελίδος μας είναι πλα- τυτερή, τό όριο γιά τήν έκταση κάθε κομ- ματιού δέν είναι πιά μιιά στήλη, αλλά τά 2/3 περίπου, ήτοι 50 άράδες. Κι' επειδή κάθε άράδα τής στήλης μου χωρεί κατά μέ- σον όρον 7 λέξεις, τό κομμάτι σας πρέπει νά έχει τό πολύ 360 λέξεις. Σας παρακαλώ νά τίς μετράτε γιά νά μήν έχη περισσό- τερες. Κομμάτι πού υπερβαίνει τά 2/3 τής στήλης, δέν είναι δεκτό.

Τή γραμματοπλημύρα αυτής τής έπο- χής, μέ τίς άνανεώσεις, τά ξεσπαθώματα κτλ., τή φαντάζεσθε. Δέν θάπορήσατε λοι- πόν πού θά σας άπαντήσω πάλι μέ λίγα λόγια, μολοντί τόσες στήλες διαθέτω σή- μερα γι' Αλληλογραφία.

Σ' εύχαριστώ, Σεμέλη, πού προτίμησες νάφήσες άλλη δουλειά γιά νά μου γράψης. Ναι, ξέρω πόσα μαθήματα έχεις φέτο και δέν παραπονιέμαι πού μου γράφεις άραιό- τερα. Πάντως ελπίζω στην έρώτηση τής «Κυριακής», πού σου άρσε τόσο, νάπαν- τήσης.

Τά έλαβα όλα, Νυχτοπούλι, και σημεί- ωσα αυτά πού μου γράφεις σχετικά και γιά τήν άπάντησή σου στην «Κυριακή» και γιά τό κομμάτι σου. Είπα και στόν κ. Ξενοπού- λο πώς παρακολουθείς τό νέο του μυθι- στόρημα στέ «Έθνος» και πώς ό ήρωας του σου θυμίζει τά δικά σου, τότε πού και σϋ ζητούσες θέση...

Βασικάτα, Νάρκισσε, μέ τό νέο Δη- μοψήφισμα, έκτός των δύο άρχηγών, θά- νηκρυθοῦν νά πούμε και ύπαρχηγοί, τρία άγόρια και τρία κορίτσια, κατά σειράν επι- τυχίας. Βράδεια όμως στούς έκλογους δέν θά δώσω. Φτάνουν εκείνα πού δίνω στό άλ- λο Δημοψήφισμα. Όσο γιά τή χρήση του τίτλου, κι' οι Νικηταί του Πεντάθλου μπο- ρούν βέβαια νά βάξουν τόν δικό τους παν- τοῦ. Οὔτε άπαγορεύεται οὔτε επιβάλλεται.

Εύχαριστώ γιά όλα, Ρέα Σουλβία. Μά βέβαια θά ήταν άδικο νά σας στερησουν τό περιοδικό σας, πού δέν γράφει ποτέ πολι- τικά. Περιμένω τά ξεσπαθώματα πού μου έτοιμάζεις.

Ανθισμένη Τριανταφυλλιά, έχω τό λόγο μου πού θέλω τό Ψυροδέλτιο όμοιο μέ τό υπόδειγμα πού σας έδωσα. Ο Π., πού γράφει κριτικές στη «Νέα Έστία», εί- ναι ό κ. Κλέων Παράσχος. Τού Δάντη ή- πάρχουν έλληνικές μεταφράσεις τής «Θείας Κωμωδίας» («Divina Comedia») πού εί- ναι τό κυριώτερο έργο του. Η τελευταία, στό πεζό, είναι τού κ. Κ. Καροφύλα, έκ- δοσις «Αγχιόρας».

Είπα, Φάουστ, στόν Άνανία, ότι αυτή ή «Κυριακή» σου άρσε περισσότερο απ' όλες. Διαβίδαξω και τά συγχαρητήριά σου στό Νάρκισσο και στην Έρώ, αλλά γιά τάλλα θάπρεπε νά δημοσιεύσης Μ. Άγγε- λία. Σού έστειλα 10 τετράδια.

Μ' εύχαρίστησε διάδασα, Έρνάνη, τίς έντυπώσεις σου απ' αυτή τήν ταινία. Άλλά γιατί είχες άπογοήτευση, άφού οι κυριώ- τερες σκηνές παρουσιάστηκαν τόσο καλά; Όταν διασκευάζεται γιά τόν Κινηματογρά- φο ένα μεγάλο μυθιστόρημα σάν τήν «Κα- λύδα του Μπαρμπα Τόμ», και πολλές λε- πτομέρειες θά λείψουν, και πολλά μέρη θάλλαχθοῦν. —Τά ίδια άπαντώ και στόν Ίσπότη των Ρόδων πού μου γράφη γιά τό ίδιο θέμα και φανερώνει τήν ίδια άπο- γοήτευση.

Εύχαριστώ, Πόνου Δάκρυ, και γιά τήν άνανέωση και γιά όλα. Άλλά γιατί δέν θά μου ξαναγράψης ως τόν Ιούνιο; Πολλά μαθήματα, στη μέγλη αυτή τάξη, τό κα- ταλαβαίνω. Άλλά δέν θάρθουν και γιορ- τές; δέν θά γίνουν και διακοπές; Όστού- σο εύχομαι κάθε πρόσδο κι' επιτυχία, κι' τόν Ιούνιο μέ τό bachot σου!

Έχεις πολύ δικιο, Χωρίς Φτερά, «Ο- ταν δημοσιεύη κανείς μιάν Άγγελλία ότι άνταλλάσσει μέ όλους -όλες, είναι υπο- κειμένος νάνταποδώσει όσα τετράδια λά- βη. Οὔτε νά επιστρέψη κανένα έχει τό δι- καίωμα ως άπαράδεκτο τάχα. Αυτοί πού δημοσιεύουν τέτοιες Άγγελλίες και ή δέν άν- ταποδίδουν, ή επιστρέφουν τά τετράδια πού τούς στέλνουν, δέν είναι καθόλου έν τάξει.

Έλαβα τά ψηφοδέλτια σου, Σικωνία Αύρα, και βρίσκω ότι πραγματικώς έψή- φισες άνεπιφύλακτα και κατά τήν πεποίθη- σή του, όπως περιμένω νά ψηφίσουν όλοι. Ναι, τό Σικωνία γράφεται έτσι, και όχι όπως κατά λάθος τυπωνόνταν καμιά φορά, μέ τό σι ύφολογία τό κυ γιώτα. Ποιά είναι ή Α. Α.; Μά έχω τό δικαίωμα νά σου τό πώ;

Λευκοθέα, θά είδες τήν έγκριση του ψευδώνυμου σου. Α, πώς μπόρεσες νά- μφιδάξης γιά τήν αγάπη μου; Ήταν δυ- νατό νά μήν αγαπώ μιιά τόσο καλή δια- πλάσοπούλα σάν και σένα; Εύχαριστώ πολ- λυ γιά τήν έβρυση του Συλλόγου και πολλά περιμένα απ' αυτόν.

Καλώς ήλθες, Στεφανε Δόξης. Τό πι- στεῦω ότι, στό Πένταθλο, κατατάχτηκες μόνος σου στη Μικρή Τάξη, ενώ είχες ά- νώτερη ήλικία, όχι γιά νά μέ γελάσης. αλλά γιατί, σάν άρχάριος τότε, ένόμίζες ότι σταν άρχή κατατάσσεται κανείς στη Μικρή, κι' άμα συνήθισι λίγο, προβιβάζε- ται στη Μεγάλη. Ας είναι, στό έξής θά διαγωνίζεσαι σύμφωνα μέ τήν ήλικία σου, κι' είμαι βέβαιη ότι θά διακρίνεις τόσο κι' άνάμεσα στούς μεγάλους, όσο διακρί- θηκες κι' άνάμεσα στούς μικρούς.

Κεφαλλονίτη, πού σ' εύχαριστώ γιά όσα γράφεις και σου έστειλα φύλλα και τετράδια.— Άγνή, πού μου γράφεις τόσο όμορφα γιά τήν ξαδερφούλα σου, Γκολ- φούλα Δρούβα, πού με μεγάλη εύχαρί- στηση διάβασε τό πρώτο σου γραμμα- τίκι.— Φωναιτοπούλα, πού όταν μου έγγραφες, περίμενες μέ άνυπομονησία τό πρώτο φύλλο.— Μυροβόλε Άνδρος, πού σ' εύχαριστεί και ό κ. Ξ. γιά όσα είπες γι' αυτόν.— Ακούσθό το Ρολόι, πού τό- σον καιρό σέ είχα χάσει, και μέ πολλή χαρά σέ ξαναβλέπω (και τί ώρατο τώρα γραμματάκι!)— Κάποιος, πού σ' εύχαρι- στώ πολύ γιά όσα μου έστειλες.— Άγρα- φιώτικη Φτέρη, πού σ' εύχαριστώ γιά τίς εύχές.— Άνοιξιάνικη Βροχούλα,

πού είδες μ' ένθουσιασμό τά νέα μου μυ- θιστορήματα.— Βεδουίνε, πού και σϋ εί- χες νά μου γράψης τόσο καιρό.— Περι- πλοκάς, πού σ' ένθουσίασαν τά Νέα τού 1932.— Δόσγκεριν, πού σου έστειλα τήν «Αελοφούλα»,— Βάγκνερ, ναι, δυνα- τόν— και Ρόδη Ουράνη, πού πολύ μου άρσε τό φιλολογικό σου γράμμα— αγα- πητά μου παιδιά, δέν μπορώ σήμερα νά σας άπαντήσω μέ περισσότερα και σας πα- ρακαλώ νάρκεσθήςτε σ' αυτά τά όλίγα...

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απορρίπτονται: «Η Ξερανάτα του Θανάτου» του Δυκόφωτος τής Άνδρου. Δέν άναφέρει καθόλου γιατί στέλνεται. Ός πρώτο κομμάτι γιά τήν Σ. Σ. Σ., ως αντι- κατάστασις άλλου; Άλλωστε είναι γραμ- μένο μέ υπερβολικό λυρισμό και σέ γλωσ- σα πολύ άκατάστατη. —Τό παρακάτω ρόδο» τής Βιολέττας. Όρατο τό θέμα, μολοντί όχι πρωτότυπο. Είναι μίμηση από τό θαυμάσιο άγγλικό ποίημα «The last rose of summer». Τό μέτρο έπίσης χωλαί- νει άρκετά. Τό τελευταίο μάλιστα τετρά- στιχο—πού δέν είναι καν τετράστιχο αλλά έξάστιχο—θέλει πολύ διόρθωμα. Ας τό ξαναγράψη ή Β. προσεκτικώτερα και άς τό ξαναστείλει, σημειώνοντας πώς είναι μί- μηση.—Παλιό Τραγούδι» του Σαρδανά- παλου. Ακατάλληλο γιά τήν Σ. Σ. Σ. Οι δύο τελευταίοι στιχοί του γ' τετράστιχου άκατάλληλοι. — «Η κηδεία μου» τής Δι- κηγορίνα. Μολοντί σατυρικό τό ποίημα, τό θέμα δέν παύει νά είναι μακάβριο. Κι' ένα τέτοιο μακάβριο θέμα, χρειάζε- ται πέννα μεγάλο ποιητή γιά νά έχη τόν κατάλληλο τόνο. Αν θέλη ή Δικηγορίνα νά γράφη σατυρικά ποιήματα, άς διαλέξη τίποτε άλλο πύ εϋθυμο. — «Ας νά κλά- ψω, πατέρα» τής Μυρέττας. Αυτά τά κομμάτια, τά γραμμένα από μιιά ψυχική ανάγκη, μπορεί ν' άνακουρίσουν αυ- τόν πού τά γράφει, αλλά δέν συγκινούν τόν καθένα. Κι' αυτό πρέπει νά τό ξέρουν όσοι στέλνουν τέτοια κομμάτια έμπνευσμέ- να από τήν απώλεια ενός αγαπητού τους προσώπου, ή από έναν μεγάλο ψυχικό κλο- νισμό. Καμμία φορά μπορούν νά γράφουν άριστουργήματα—άλλά αυτό δέν συμβαίνει συχνά... Ας τά γράφουν, μιιά κι' έτσι ξε- λαφρώνονται απ' τόν πόνο τους άς τά στέλ- νουν, αλλά νά μή τούς φαίνεται παράξενο αν δέν τούς έγκρίνονται. Άλλωστε, αν δη- μοσιεύαμε όλα τά πένθιμα κομμάτια πού μας στέλνονται, τότε ή Σ. Σ. Σ. θά καταν- τούσε πραγματικά «σελίδα μοιρολόι» όπως γράφει τό Ουράνιο Τέξο.—Θά εξακολου- θήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν έγκρίνεται, ούτε ίνα- νέωνεται, αν δέν συνοδεύεται από τό δικαίωμα, δρ. 10.—Τά έγκρινόμενα ή ά ανεδόμμενα ισχύουν ως τήν 30 Νοεμβρίου 1932. Όσα συνοδεύονται άπο Α. άνάρκει σέ άνόμια και όσα άπό Κ. σέ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ντόλλυ, κ. (ΑΔ). Απώλλων, κ. (ΜΧ). Ας- προς, Αράνης, κ. (ΕΜ). Δικέφαλος, Αετός, κ. (!;). Παλιόπαπουτο, κ. (VX2). Χρυσάνθεμο, κ. (ΒΣ). Όνει- ροπλήστη, κ. (ΚΠ). Χρυσή Έλπίδα, κ. (ΜΑ). Τιτίκα, κ. (ΤΣ). Έβρος, κ. (!;). Αθώς, κ. (!;).

Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Τζί- να, κ. Ρέμβη, κ. Φαρά, κ. Ζιγκωτά, κ. Χαρογνή, κ. Λορέττα, κ. Μικρή Όλλανδέζα, κ. Οούριος, κ. Ζιζάνιο, κ. Πεισματάρα, κ. Τρισκατάρατος, κ. Α- νοιξιάνικο Λουλούδι, κ. Άγνή, κ. Δια- βατικό Αστέρι, κ. Νιχηφορος Ουρά-

νός, κ. Μαγνήτης, κ. Λιάνα, κ. Στα- ράτη, κ. Σπίθα, κ. Έλπίζουσα Νεό- τής, κ.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τού φίλους τής: Γλυκειάν Έλληνοπούλαν (έλαβα, εύχαριστώ) στην προηγούμενη σου άπήν- τησα. τό «Φεγγαρόπαιδο» είναι στόν τό- μο τού 1906. γιά τό κομμάτι σου, αν δέν είδες τίποτε άκόμη, θά πη ότι δέν ήλθε ή σειρά του. Τζών Μπατόπουλον (εύχα- ριστώ πολύ γιά τό ξεσπαθώμα) Έυαλοθη- την Καρδούλαν (εύχαριστώ πολύ. δέν πειράζει, γράφε μου όταν σ' αφίνουν τά μαθήματα. ναι, έλαβα.) Ατρόμητον Πει- ρατήν (εύχαριστώ γιά τά καλά λόγια. άλ- λά γιατί μου τά γράφεις έτσι διαστικά, πού μέ κόπο τά διαβάω; και τά Π. Πνεύ- ματα δέν γράφονται στό γράμμα; χωρι- στά διάβασε, σέ παρακαλώ, τόν Όδηγό γιά νά μήν κοπιάζης άδίκια.) Αθανάσιον Αθανασιάδην (εύχαριστώ γιά τήν άνα- νέωση) άλλα και σϋ πρέπει νά διαβάσης τόν Όδηγό. και θά είδης ότι δέν δημοσιεύ- ουν στη Σελίδα παρά όσοι από τούς συν- δρομητάς και τάδελφια των έχουν ψευδώνυ- μο έγκεικρημένο.) Έρμην (αυτό σου ένε- κρινα. έστειλα.) Δευκάταν (έχεις πολύ δι- κιο, και θά πώ γι' αυτό στό έρχόμε- νο.) Ιδανικήν Γλυκύτητα (αυτό σου έ- νέκρινα. εύχαριστώ πολύ γιά τήν άνανέω- ση και φιλό τήν ξαδερφούλα, τή μέλλου- σα συνδρομητρία.) Δούλαν Μίχα (εύχα- ριστώ γιά τήν άνανέωση, και γιά τά καλά κι' όμορφογραμμένα λόγια.) Μουσουργόν (αυτό, είδες, σου ένεκρίνα. χάρω πού σ' ένθουσίασαν τά Νέα μου. τό έστειλα.) Πα- νελλήνιον Όνειρον (εύχαριστώ πολύ γιά τούρατο εύχτήριο.) Νίκην (εύχαριστώ και χάρω πολύ. ναι, δέχομαι, τό λέγει άλ- λωστε κι' ό Όδηγός Κεφ. Ζ'). Γαλάζιον Κρίνον (έχεις καλώς. πολύ ώρατο τό σί- κισσό τού Άνανία!) Πινέλο τού Ραφαήλ (δύο υπό ένα; όχι.) Τρελόν Βιολίσταν (εύχαριστώ γιά όλα!) Ρεμβην (έλαβα, εύ- χαριστώ.) Δημ. Σελανικλήν, Άνθισμέ- νην Τριανταφυλλιάν, Αθ. Ι. Μαδυτι- νός, Λαχάρακ τής Δευτεριάς, Ταυέ- νην, Πίκυαν, Μαγεμένο Δοξάρι, Κορ- φιατοπούλαν, Γλυκειάν Σαμιοτοπού- λαν, Φιλομήλαν κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά τήν 7 Δεκεμβρίου, θάπαντήσω στό έρχόμενο.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τής Α' Περιόδου (1879—1893) από τούς έκδοθέντας 24 τόμους ύπάρχουν άκόμη μόνον οι έξής τρείς: 7ος, 14ος, και 18ος. Έκαστος τόμος δρχ. 25, τα- χυδρομικώς δέ άποστέλλόμενος δρχ. 28,50 διά τό Έσωτερικόν και δρχ. 35 διά τό Έξωτερικόν.

Τής Β' Περιόδου (1891—1931), ύπά- ρχουν όλοι οι έκδοθέντες τόμοι, 38 έν όλω. Έκ τούτων, οι μόν Τόμοι των έ- των 1894—1928 τιμώνται έκαστος άρ- ραφος δρχ. 80 και ραμμένοι δρχ. 85. Οι δέ Τόμοι τού 1929, 1930 και 1931 τιμώνται έκαστος άρραφος δρχ. 110 και ραμμένοι δρχ. 115.

Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου προσθετέα εις τά άνω τιμάς: Διά τό Έσωτερικόν δρχ. 5 ά άρραφος και δρχ. 15 ή ραμμένος, διά τό Έξωτερικόν δρχ. 23 είτε άρραφος είτε ραμμένος.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ἐπειδὴ ἔπρεπε ἡ λίρα, δὲν εἶναι πιά 10 σελλίνια, οὔτε 50 γρόσια διατιμήσεως, ἀλλὰ 60 φράγκα γαλλικὰ ἢ ἐτησίᾳ, 35 ἢ ἐξάμηνῃ καὶ 20 ἢ τρίμηνῃ.

Διὰ τὴν Ἀμερικὴν μένει πάντα ἡ ἴδια: ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἐξάμηνῃ 2 καὶ τρίμηνῃ 1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 257ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεῖναι μετὰ τῆς 12 Φεβρουαρίου.

9. Δεξιόγραφος

Δυό μοναχὰ τοὺς γράμματα
Ἄν πάρουν κι' ἀκρωτήριον,
Καὶ τὰ εἰκοσιτέσσερα
Δείχνουν μαζί - μυστήριον!
Γεώργιος Ἀβέρωφ

10. Στοιχειόγραφος

Ἀκέφαλο, τῆς θάλασσης
Ἡ γεύση κι' ἡ οὐσία:
Μὲ Πι ὡς κεφάλι, μιά νεκρὴ
Πόλις ἀρχαία, πλουσία.

Δικηγορία

11. Μεταγραμματισμός

Ἄδικα τὸν κόπο χάνεις
Ρῶ τὸ σίγμα τῆς νά κάνης:
Νῆσος ἦτανε μεγάλη,
Νῆσος εἶναι τώρα πάλι.
Ἀκούριδοτο Ρολοῖ

12. Ἀναγραμματισμός

Πρόσωπο τῆς Γραφῆς
Γεμάτο κακουχία,
Ἀπειράχτο ἂν τάφῃσης.
Καὶ κράτος θενά ἰδῆς
Μεγάλο στὴν Ἀσία,
Ἄν τ'ἀναγραμματίσης.

Εντελβῆς

13. Μυθολογικὸν Δίξυρον

* * * * * Ὅριζοντίως: ἄνω,
* * * * * θεότης τοῦ χρόνου
* * * * * (μία ὥν Ὁρῶν) κά-
* * * * * τω, ἥρωις υἱὸς τῆς
* * * * * Ἀφροδίτης. Καθέ-
* * * * * τως ἐξ ἀριστερῶν:
* * * * * σύζυγος τοῦ Μίνωος,
υἱὸς τοῦ Ἑρέβους (ἀδελφὸς τοῦ Θανά-
του) ἀργοναύτης καὶ υἱὸς τοῦ Αἰώνος.
Ἀμαρυλλίς

14. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Χώρα τῆς Ἀφρικῆς
2 6 5 1 = Χρυσός
3 4 5 1 8 6 7 8 = Ἄνθος
4 5 3 7 8 = Ὅ,τι κἀμνεῖς
5 6 3 1 = Πόλις εὐρωπαϊκὴ
6 4 5 7 8 = Μέρος τοῦ ναοῦ
7 2 3 1 = Βασίλισσα
8 4 5 7 8 = Πίνεται

Λαμπαδίας

15-19. Μαρινὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκά-
στης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλ-
λου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι-
σθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι
τόσαι λέξεις:

ἄρτος, Δανός, Πάρθης, δόμος, χεῖλος.
Κυρὰ Φροσύνη

20. Συλλαβικὴ Μεσοστιχίς

Αἱ μεσαιαὶ συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζη-
τουμένων λέξεων — ὧν τρισυλλαβίων
— ἀποτελοῦν μυθολογικὴν κόρην:

1, Γεωργικὸν ἐργαλεῖον 2, Χώρα
τῆς Ἀσίας 3, Φυτόν... ὀρεκτικόν 4,
Βασιλεὺς τῆς Κολχίδος.

Μικρομέγαλη

21. Μικτόν

φγ - ηη - ηι - λπν - ιει
Γεωργίος Λευκαδίτης

22. Γριφος

ι ι 1
ι ι 1
ι 0 μ φορ 1 1
ι ι Ν 1 8
ι ι 1 1
ι 1
Ἰδανισμός

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πινυμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 39

535. Κόσσυφος (Κῶς, ἡ, φῶς) — 536.
Κλούβιο κλουβί. — 537. Κέρδος-κέδρος-
Κόδρος. — 538. Τὸ δένδρον. — 539.

Π Ρ Ι Α Μ Ο Σ 540. ΑΝΤΑΙΟΣ (Νι-
Ρ Α Ε Υ νος, Τιτάν, Ἰσον, οἶ-
Ι Α Π Ε Τ Ο Σ νος, Σινά.) — 541. Καὶ
Α Ε Ρ Τ παρὰ μοῖο χάρις ἐστὶ.
Μ Ε Τ Ρ Ι Κ Η ('Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ
Ο Ο Κ Μ διαγωνίους ἐκ δεξιῶν
Σ Υ Σ Τ Η Μ Α καὶ ἐκ τῶν κάτω.) —

Ι Α Σ Ι Ο Ν ('Ιάπωνες,
'Αγαμέμνων, Σαῖξπηρ, 'Ισπανικὴ, 'Ο-
ρυκτόν, Ναῦς.) — 543. Κάλλιο πρῶτος
στὸ χωριὸ παρὰ δευτέρως στὴ χώρα. —
544. Ἡ συνδιαλλαγὴ συνέπεια συνεν-
νοήσεως. (ἡ συν διὰ λαγοί, συν ἐπὶ α-
σὺν ἐν ο εἰς ε, ὡς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΒ'—10]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΒΑΤΡΑΧΩΝ

Ἰδρυθεὶς τῇ 1929

Ο Σύλλογός μας γεμάτος ζῶν καὶ θρά-
ση μπαίνει στὸ τέταρτο χρόνον του, με-
τὸ νέο Διοικητικὸ Συμβούλιον:
ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Βάτραχος Νο 4
ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: Βάτραχος Νο 3
ΓΕΝΙΚ. ΓΡΑΜΜΑΤ.: Βάτραχος Νο 1
ΕΙΔΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤ.: Βάτραχος Νο 17
ΤΑΜΙΑΣ: Βάτραχος Νο 16

ΤΜΗΜΑΤΑ

Α') ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ:
Βάτραχοι Νο: 2, 5, 6
Β') ΕΟΡΤΩΝ:
Βάτραχοι Νο: 7, 8, 9
Γ') ΔΙΑΔΟΣΕΩΣ (Συλλ. Διαπλ.)
Βάτραχοι Νο: 10, 11, 12
Δ') ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ - ΕΚΔΡΟΜΩΝ:
Βάτραχοι Νο: 13, 14, 15

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Γ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
Λάβρα 56 ἀπαντήσεις. Ὅλες ὁμορφες κάρ-
τες! Βραβεύθησαν:

Α' ΚΥΚΛΑΜΙΝΟ (ΚΟΔΑΚ)
Β' ΝΤΙΝΟΣ ΑΥΓΕΡΙΤΗΣ (ΔΙΑΠΛ 1928).
Στοὺς λοιποὺς σταίλαμε λαχεῖα.

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΕΟΡΤΗ

Ὁ Σύλλογός μας μετὰ τὴν εὐκαιρίαν τῶν
Χριστουγέννων, διοργανῶναι μιὰ θαυμάσια
ἐορτὴ στὸ SALON VERTIGE, στὰς 28
τρέχοντος. Συμπράττουν τὰ διαλεχτότερα
Διαπλασάπουλα καὶ οἱ 40 Βάτραχοι!!
Τὸ πρόγραμμά μας, ἀποτελοῦν τὰ πιά δ-
μορφα νοῦμερα, χοροὶ, τραγούδια, θέατρο.
Ἡ Κλήρωσις τῶν λαχεῖων, θὰ γίνῃ τὴν
ἡμέρᾳ τῆς γιορτῆς.

[ΑΒ'—11]

Κατεβαίνω στὸ Δημοψήφισμα, ἐλπίζον-
τας στὴν εὐγενεὶά σου προτίμησιν τοῦ Δι-
πλασάκου σου.

ΧΑΡΑΥΓΗ

[ΑΒ'—12]

Ανταλλάσσω τετραδιάκια, τοπεῖα, ἄ-
γράφους ἡθοποιοὺς, Ἀλεξανδρῶν, Στοά
Φέξη 122, Ἀθῆναι. Μπουμπουλῖνα

[ΑΒ'—13]

Επανερχόμενος στὸ Διαπλασάκοσμον τὸν
χαιρετῶ. Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω
τετραδιάκια μετὰ δλους-ες. Δ/σις: Κωνστ.
Σ. Ἀρχοντάκη (βιά...) Χανιά Κρή-
της. Δικεφαλὸς Ἀετὸς

[ΑΒ'—14]

Πιάσθηκες ἀκολουθώντας τὰ ἴχνη μου,
φίλτατε Δ. Μ. Δημητριάδη, ἦτοι
εὐγενέστατε Ἀγγελεὺς πατρίδα Ζωρὴ Βιλ-
λιέρ, Μυλόρδε, Δουξ ντε Βουκίγγαμ!
(Τέλος!) ΒΑΡΩΝΟΣ ΝΤΕ ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤ

[ΑΒ'—15]

Νοστράδαμε, εὐκολο εἶναι νὰ ἐγκρί-
νῃς ψευδώνυμα ἐπ' ὀνόματι τῆς Πά-
νου. Τί λοιπὸν ἀπεπειράθης νὰ μάς πῇς μετὰ
τὴν κακόβουλη διάψευσις; ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ

[ΑΒ'—16]

Χαιρετῶ μετὰ ἀγάπῃ ὅλο τὸν Διαπλασά-
κοσμον καὶ περιμένω ἀπὸ τὰ ἀγαπητὰ
Διαπλασάπουλα-ες ἀπὸ ἕνα γραμματάκι
τοὺς. Κρητικὸ Ἀκρογιάλι, Γλυκὸ Χαμόγε-
λο, Αὐγούλα, σὰς ξέρω καὶ μετὰ ξέρετε. Βρέ-
στε με. Στείλατε: Πόστ Ρεστάντ, διὰ:

Ἀρετοῦσα

[ΑΒ'—17]

Στὸ εὐγενικὸ διαπλασιακὸ σαλονάκι
σκορπίζω ροδόφυλλα ἀπὸ χαίρετι-
μοῦς. Ἀγνή

[ΑΒ'—18]

Ἀπείρας εὐχαριστίες στὸ Μῦρον τῆς Ἀν-
δρου, Σαπουνόφουσκᾶ, Διαβατικὸ
'Ἀστέρι, Χαράυγῃ, Πλάνο Δοξάρι, Πεν-
κόφυλλο, Διαπλασιακὴν Δημοκρατίαν
καὶ στὰ ὑπερπεντακόσια ἄλλα «ὑπαρ-
κτὰ» Διαπλασάπουλα ποὺ μ' ἐψήφισαν στὸ
Δημοψήφισμα.

Γιὰ σπουδαίους λόγους ἀποσύρομαι καθε
Δημοψήφισματος ψευδωνύμων εὐχαριστῶν
καὶ πάλιν δοῦναι τὴν εὐγενεὶά κα-
λοσύνη νὰ με προτιμοῦν. ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

[ΑΒ'—19]

ΧΡΥΣΟΝΕΙΡΟ, εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν
προτίμησιν. Ὡς βιβλίον θὰ προτιμοῦσα
τὴν «Ἀναδυομένη» Δ/σις: Κυρίαν Σο-
φίαν Εὐαθοπούλου, Ἀρτέμιδος 8. Παλαιὸν
Φάληρον. ΠΑΛΛΗ ΑΘΗΝΑ

Κυκλοφορεῖ αὐτὰς τὰς ἡμέρας τὸ ἑκτα-
κτον, τὸ πολυτελές, τὸ θαυμάσιον

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΝ ΤΕΥΧΟΣ
ΤΗΣ "ΝΕΑΣ ΕΣΤΙΑΣ,"

136 σελίδες — Δίχρωμον ἐξώφυλλον — 28
καλλιτεχνικὰ εἰκόνες — 4 χρωματισταὶ
ἐκτὸς κειμένων — Συνεργάζονται οἱ κο-
ρυφαῖοι λογοτέχναι καὶ καλλιτέχναι,
ὅλοι οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ κ. ἄ. — 40 ἄρθρα,
ποιήματα, διηγήματα, θεατρικὰ ἔργα
κτλ. κτλ. — Πανδασία διὰ κάθε φιλα-
ναγνώστην!

Τιμᾶται δρ. 20

Τὸ εὐρίσχετε εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον
τῆς «Ἑστίας» (Πεσματζόγλου 8Α) εἰς
τὰ Κίονα καὶ εἰς ὅλα τὰ ἐπαρχιακὰ
ὑποκαταστήματα τοῦ ἐν Ἀθήναις Κεν-
τροῦ Πρακτορείου.